

மலிகை

"MALLIKAI" PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

1994 ஜனவரி - விலை ரூபா 10/-

சிற்பாச்சாரியார்
திரு. ஆ. ஜீவரத்தினம்

RANI GRINDING MILLS

219, MAIN STREET,

MATALE

SRI LANKA

PHONE: 066-2425

VIJAYA GENERAL STORES

(AGRO SERVICE CENTRE)

DEALERS: AGRO CHEMICALS, SPRAYERS,
FERTILIZER & VEGETABLE SEEDS

No. 85, Sri Ratnajothy Sarawanamuthu Mawatha,
(Wolfendhal Street,) COLOMBO-13.

PHONE: 27011

மல்லிகை

“ஆடுதல் பாடுதல் சீத்திரக் கவி
யாதியினையக லைகளில் உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிற,
ஈனநிலை கண்டு துள்ளுவார்”

‘Mallikai’ Progressive Monthly Magazine

243

ஜனவரி — 1994

29-வது ஆண்டு

புத்தாண்டு, பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்!

இந்த இதழுடன் மல்லிகையின் ஆண்டு இருபத்தொன்பதாக அறிக்கின்றது. இந்த இருபத்தொன்பதாவது ஆண்டுத் தொடக்க இதழை ஆண்டு மலராக வெளியிடலாம் என உத்தேசித்திருந்தோம். ஆனால் தொடர்புகளற்ற நிலையில், பல வசதியினங்களுக்கு மத்தியில் ஆண்டு மலர் வெளியிடுவது சாத்தியமற்றதாகப் போய்விட்டது.

நாம் நம்பிக்கையை இழக்கவில்லை. அடுத்த ஆண்டு— 1995ல்— மல்லிகையின் 30 வது ஆண்டு. அடுத்த ஆண்டில் ஆண்டு மலரை வெளியிடலாம் என ஆசைப்படுகின்றோம். நம்பிக்கைதானே வாழ்வின் ஜீவ ஊற்று.

பலர் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளைத் தொடர்ந்து வெளியிடலாமே? என ஆலோசனை சொல்லுகின்றனர். நமக்கு அது விருப்பம்தான். அதே சமயம் மாசா மாசம் திட்டமிட முடியவில்லை. ஒவ்வொரு முறைக்கும் ஒவ்வொரு தட்டுப்பாடு நிலவும். திடீர்ச் சிரமங்கள் இடையிடையே குறுக்கிடும். இவைகளைக் கடந்து வருவதற்குள் வாரங்கள் ஒடிவிடும். திட்டம் கைவசம் இருக்கும்; நடைமுறை காணாமலே போய்விடும். முன்னர் சூழ்நிலை சாதகமாக இருந்த காலத்தில் ஓராண்டுத் திட்டம் போட்டால் குறைந்த பட்சம் 90 சதவீதம் நடைமுறைப்படுத்த முடிந்தது. வருஷ முடிவில் ஓரளவு திருப்திப் படக் கூடிய மன இருந்தது. இந்த இரண்டு, மூன்று வருடங்களில் திட்டமிடுவதில் சரி யாதியைக் கூடச் செயல்படுத்த முடியவில்லை. திடீர்ச் சங்கடங்கள் நம்மை அலைக்கழித்து விடும். சூழ்நிலை நம்மைத் திக்குமுக்காட வைத்துவிடும்.

முப்பது வருடங்கள் என்பது சும்மா இலேசப்பட்ட சங்கதியில்லை. ஒரு சிறந்தே, தனிமனித உழைப்பை நம்பி இந்த மண்ணில் வெளிவரும் மாசிகை முப்பது வருடங்களைத் தொட்டு நின்று நிலைக்கின்றது என்பதே ஒரு வரலாற்றுச் சாதனைதான்.

மக்களினது நம்பிக்கையும் இடையறாத தொடர்புதான் இதைச் சாத்தியமாக்கியுள்ளது.

எல்லாவற்றையும் விட மகிழ்ச்சியான சம்பவமொன்று சென்ற மாசம் நடைபெற்றது. மல்லிகையின் உழைப்பாளியாக விளங்கும் திரு. கா.சந்திரசேகரத்திற்குப் பேராசிரியர் கா சிவத்தம்பி தலைமையில் பாராட்டு விழா நடைபெற்றது. மல்லிகை வரலாற்றிலேயே இடம் பெறக் கூடிய சம்பவமாகும். சிற்றிலக்கிய ஏபொன்று தனக்காக உழைத்த உழைப்பாளியைக் கௌரவித்தது பெருமைக்குரியதாகும். அதைவிட, இப்படியான செயலைச் செய்வதற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து ஒத்துழைத்த இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கு முதலில் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

கடைசியாக 94 பிறந்து விட்டது. சுவைஞர்களுக்கு புத்தாண்டு, பொங்கல் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

— ஆசிரியர்

வாழ்த்துகின்றோம்

மல்லிகையின் நீண்ட கால அசிமானியும்
துடிப்பு மிக்க இளம் பத்திரிகையாளருமான —

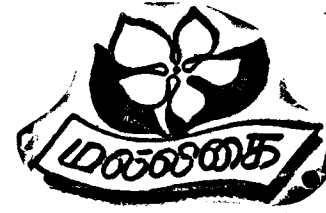
நண்பர் என். வித்தியாதரன் அவர்களுக்கும்
செல்வி ரட்ணகலா அவர்களுக்கும்

10-12-93 அன்று மாலை இளங்கலைஞர் மன்றத்தில்
வெகு சிறப்பாகத் திருமணம் நடைபெற்றது.

நண்பர்கள், உறவினர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், எழுத்தாளர்கள், பல்கலைக் கழகத்தினர் உட்படப் பெருந் தொகையானவர்கள் வந்திருந்து மணவிழாவைச் சிறப்பித்தனர்.

மல்லிகையின் சார்பாக புதுமணத் தம்பதிகளை
மனதார வாழ்த்துகின்றோம்.

— ஆசிரியர்

இது என்ன நியாயம்?

பல மாதங்களாகவே இந்தப் பிரதேசம் தொடர்பற்றுத் துண்டிக் கப்பட்டுள்ளது.

இந்தப் பிரதேசத்து மக்களுக்குக் கடிதங்கள்வந்து சேரவில்லை. காரணங்கள் பலவாறாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

இத்தச் சமாதானங்கள் நியாயத்துக்குட்பட்டவையல்ல.

ஒரு பிரஜையின் அடிப்படை உரிமை தகவல் தொடர்புகளைப் பெற்றுக் கொள்வது. அது இங்கு மீறப்படுகின்றது.

தகுந்த தபால் தலை ஒட்டப்பட்டு, அங்கீகரிக்கப்பட்ட தபால் கந்தேரில் சேர்க்கப்படும் கடிதங்கள் உரிய விலாசதாரரிடம் நேர காலத்திற்குச் சேர்க்கப்பட வேண்டியதுதான் சர்வதேச விதி.

சட்டபூர்வமாக அனுப்பப்படும் கடிதங்கள் கூட, இங்கு உரிய காலங்களில் வந்து சேர்வதில்லை. இதனால் பாமர சனங்கள் படும் கஷ்டங்கள், சங்கடங்கள் ஏராளம் — ஏராளம்!

வீட்டுக்கொரு மகன், அல்லது மகள் இன்று வெளிநாட்டு வாசியாகி வாழ்கின்றனர். அவர்கள் அனுப்பும் பணத்தைக் கொண்டு தான் இன்று இங்கு பல வீடுகளில் சோற்றுப் பாணைகள் அடுப் பேறுகின்றன. கடித வரவு தடைப்பட்டதனால் எத்தனையோ குடும்பங்கள் தினசரி வாழ்க்கைக்கே அல்லாடுகின்றன.

ஒய்வுதிய சம்பளப் பட்டியல் நேரகாலத்திற்குக் கிடைப்பதில்லை முக்கியமான வங்கி கொடுக்கல் — வாங்கல் சம்பந்தப்பட்ட பத்திரங்களின் காலக் கெடுக்கள் முடிவடைந்து விடுகின்றன. வெளியூர், வெளிநாட்டுத் திருமண அழைப்பிதழ்கள் பிரித்திக் கிடைக்கின்றன சஞ்சிகைகளுக்குக் கதை, கட்டுரை, கவிதை நேர காலத்திற்குக் கிடைப்பதில்லை. நேர் முகப் பரிட்சை அழைப்புகள் பரிட்சைத் திகதி முடிந்த பின்னரே சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு வந்து சேருகின்றன.

இப்படி எத்தனையோ குழறுபடிகள் கடித வரவு தடைப்படுவதால் ஏற்பட்டு விடுகின்றன.

கடிதங்களைத் தாமதப்படுத்துவதினால் ஒரு இனத்தின் நியாயமான உணர்வுகளை மழுங்கடித்துவிட இயலாது. இதனால் இன்னும் மன ஒர்மமே பொருகும். இதைச் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் புரிந்து கொள்வது நல்லது.

அடைப்படி

நாடு முழுவதும் புகழ்ச்சிகள் கூறும்
கை வண்ணம் கண்டபோது...

எஸ். சிவலிங்கராஜா

திருநெல்வேலி சிவன்கோயில் தேர் வெள்ளோட்ட விழா நடைபெறுகின்றது. அடியார்களோடு அடியேனும் 'பக்தி நிலையில்' தேரின் அசைவை, அதன் அழகை, அதன் அமைப்பைப் பார்த்துப் பிரயித்து நிற்கிறேன். ஏறத்தாழ தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் அமைப்பை ஒத்ததாகத் தேரின் மேற்பகுதி தெரிகின்றது. ஒங்கிய உயர்ந்து கெம்பிரமாக ஆடி அசைந்து வரும் தேரின் வணப்பு என்னை ஈக்கின்றது. பக்தியினால் மாத்திரமன்றி அச்சித்திரத்தேரைப் பலதடவை சுற்றி வருகிறேன்.

வண்மைக் கவிஞர் கணலினைப் போல வல்லவன் ஆக்கிய சித்திரத் தேரை ஊரெல்லாம் கூடி இழுத்து வருகின்றது. அந்தச் சித்திரத் தேரை நிர்மாணித்த ஸ்தபதியை அதிற் பேசாப் பொருளைப் பேசவைத்து, சித்திர வேலைப்பாடுகளைச் செதுக்கிய கரங்களைக் காணவேண்டுமென்று அவாவுகிறேன்.

சென்ற காலத்தின் சிறப்பையும், நிகழ்காலத்தின் திறனையும், வருங்காலத்தின் பயனையும் உணர்ந்து வாழும் துர்க்கா துரந்தரி பண்டிதை தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, இச் சித்திரத்தேர் சமைத்த ஸ்தபதி திருநெல்வேலி ஆறுமுகம் சிற்பாலய அதிபர் உயர்திரு ஜீவரத்தினம் ஆச்சாரியார் எனக்கூறி வாழ்த்துரைக்கின்றார். அந்தக் கலைஞனோடு அளவளாவ வேண்டும் என்ற எண்ணம் அன்று அரும்பாகியது.

அற்புதமான ஓர் கவிஞரின் பேனாவில் இருந்து பீறிய வார்த்தைகள் ஏற்படுத்தும் உணர்வினைத் தேரும் தேர்ச் சிற்பமும் எனக்கு ஏற்படுத்தின. சிற்றுளியைக் கைப்பிடித்துக் கல்லொன்றைக் கடவுளாக்கிய சிற்பிகளைப் பற்றிப் படித்திருக்கிறேன். படிப்பித்திருக்கிறார்கள். மரக் கட்டைகளைக் கடவுளார்களாக்கிக் கதை கூறவைத்த இச் சிற்பக் கலைஞர்களைப் பற்றிப் படிக்கவில்லையே, ஒருவரும் படிப்பிக்கவில்லையே என்ற கவலையும் அடிமனதை நெருடிக் கொண்டிருந்தது.

நெற்றியிலே முட்டை வடிவமான ஓர் சந்தனப் பொட்டு. சந்தனப் பொட்டின் நடுவே ஓர் குங்குமத் திலகம். இவற்றிற்குப் பின்னையிலே வேசாண விபூதிப் பூச்சு, அழகாகச் சட்டிடப்பட்ட மூக்குக் கண்ணாடி. மெல்லிய மேகவண்ண அரைக்கைச் சேட். அதனிடையே முகிலில் மறையும் மூன்றாம் பிறையாய்த் தெரியும் பூணூல். செந்தளிப்பாண ஓர் 'மனிதனை' ஒருநாள் கம்பங் கழகத்திலே கண்டேன். கவிதையை ரசிப்பது போலவே கலைஞர்களையும் ரசிக்கும் நண்பர் ஜெயராஜ் இவர்தான் ஜீவரத்தினம் ஆச்சாரியார் என்று அறிமுகஞ் செய்துவைத்தார்.

திருநெல்வேலிச் சிவன்கோயில் தேர் பற்றியும், தேர்ச் சிற்பங்கள் பற்றியும் எங்கள் உரையாடல் வளர்ந்தது. அன்றிலிருந்து ஆறுமுகம் சிற்பாலயத்திற்குச் சென்று வருவேன். முதல் நாட் காலை சும்மா கிடந்த மாக்குற்றி ஒன்று மறுநாட் காலை துரணாகக் கம்பீரமாக நியிர்ந்து நிற்கும். செதுக்கியபடி நிலத்திலே வீழ்ந்து கிடக்கும் கயிலாய வாகனத் தலைகள் இராம பாணத்தினால் அறுந்து வீழ்ந்த இராவணத் தலைகளை நினைவுபடுத்தும் கொத்து வேலைகள் அற்புதமாக நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும். ஆறுமுகம் சிற்பாலயத்தில் நேரம் போவதே தெரியாமல் எனது கால்கள் நின்று விடுவது வழக்கமாகிவிட்டது.

எங்கள் பழக்கம் நட்புறவாகியது. எனக்கு அவர் மூத்தவரானார். அவருக்கு நான் இளையவனானேன். இனிமையான 'ஓர் மனிதன்' ஸ்தபதி ஜீவரத்தினம் ஐயா அவர்கள். ஜீவரத்தினம் ஐயா என்றுதான் நான் அன்போடு அழைப்பேன். இக் கட்டுரையிலும் ஆறுமுகம் சிற்பாலய அதிபர் ஆ. ஜீவரத்தினம் ஆச்சாரியார் ஜீவரத்தினம் ஐயா என்றே குறிப்பிடப் பெறுவார்.

1938 ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 16 ஆம் திகதி விநாயகர் ஆறுமுகம் ஆச்சாரியாருக்கும் அவரது அன்பு மனையாள் பொன்னம்மாவிிற்கும் இரண்டாவது புதல்வராகப் பிறந்தார். வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாகப் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்ற கலாகேசரி தம்பித்துரை இவருக்கு நேரே மூத்தவர். கந்தசாமி, துரைராசா, சிவலிங்கம் ஆகியோர் இவருக்கு இளையவர்கள். அனைவரும் சிற்பக்கலை வல்லுநர்கள்.

திருநெல்வேலி சைவப் பள்ளிக்கூடத்திலே ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றுத் தேறியபின் திருநெல்வேலி பரமேஸ்வராக் கல்லூரியிலே சேர்ந்து கல்வியின்றார். திரு. சிவபாதகந்தரம், திரு. இராஜநாயகம், வித்துவான் வேந்தனார் முதலியோரைத் தமது நல்லாசிரியர்களாக அடிக்கடி நினைவு கூருகிறார்.

திரு. இராஜநாயகம் ஆசிரியரின் அன்புக்குரிய மாணவனாகத் திகழ்ந்தமையை எண்ணி மகிழாத நாட்சளே இல்லையெனலாம். அவரிடம் வரன்முறையாகக் கற்ற திரிகோண கணிதமே தமது

தேர்ச்சிற் பந்நிர்மாணத் திறனுக்கு அத்திவாரமாக அமைந்தது என்று சொல்லி மகிழ்வார்.

தமது தந்தையாரையே குருவாகக் கொண்டு சிற்பக்கலை நயப் பயின்று கொண்டார். பின்னர் மாமல்லபுரம் கணபதி ஸ்தபதி, காரைக்குடி சிறிநிவாஸ ஸ்தபதி, மாயாவரம் ஏகாம்பரம் ஸ்தபதி, கும்பகோணம் ஏகாம்பரம் ஸ்தபதி ஆகியோரிடம் சிற்பக்கலை நுட்பங்களைக் கற்றறிந்து கொண்டார். ஒரு வருடகாலம் வரை இந்தியாவிலே தங்கியிருந்து சிற்ப நுட்பங்களை அறிந்த ஜீவரத்தினம் ஐயா அவர்கள், தாய்லாந்து, பாங்கொக் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ள சிற்பங்களைக் கண்டறிந்து ஆழ்ந்த அனுபவம் பெற்றார். இந்தோனேஷியாவுக்குச் சென்று அங்கு நிறுவப்படவுள்ள பிள்ளையார் கோயிலுக்கு நிலையம் கோலி அத்திவாரமிட்டு வந்துள்ளார்.

சிற்பக்கலை ஞானமும் அழகியல் அனுபவமும் அதியுயர்ந்த மானுடப்பண்பும் கொண்ட ஜீவரத்தினம் ஐயா யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் மாத்திரம் நூறு தேர்களுக்கு மேல் உருவாக்கியுள்ளார். ஆறுமுகம் சிற்பாலயத்தின் சிற்பிகளுடன் இணைந்து அவர் ஆக்கிய தேர்கள் ஈழத்துச் சிற்பக்கலை வரலாற்றில் நீக்க முடியாது நிலை பெற்றிருக்கும் தன்மை வாய்ந்தவை.

தகப்பனார் ஆறுமுகம் ஆச்சாரியாரின் ஆசீர்வாதத்துடன் அவரின் மேற்பார்வையின் கீழ் சகோதரன் தம்பித்துரையுடன் இணைந்து குரும்பசிட்டி முத்துமாரி அம்மன் தேர் உருவாக்கத்துடனேயே இவரது "திருப்பணி" தொடங்குகின்றது.

திருநெல்வேலிச் சிவன்கோயில் தேர், நாச்சிமார்கோயில் தேர் பறளாய் முருகமூர்த்தி தேர், இணுவில் சிவகாமியம்மன் தேர், கலட்டி அம்மன்கோயில் தேர், புன்னாலைக்கட்டுவன் ஆயக்கடவை தேர், பழங்கிணற்றடிப் பிள்ளையார் தேர், புங்குரேயு கண்ணகை அம்மன் தேர், முதலிய பல கோயில்களின் தேர்களின் புதுமையும் பொலிவும் தமக்கு மனத்திருப்தியைத் தந்தன என்று நிறைவுறுகிறார்.

குடாநாட்டிற்கு வெளியே திருக்கேதீஸ்வரத்தின் ஐந்து தேர்கள். திருக்கோணமலை வில்லூன்றிக் கந்தசாயிகோயில் தேர், கொழும்பு முத்துவிநாயகர் ஆலயத் தேர், கண்டி கட்டுக்கலைப் பிள்ளையார் தேர், நீர்கொழும்பு சித்திவிநாயகர் ஆலயத் தேர் முதலியன இவரின் கைவண்ணத்தில் உருவான தேர்களின் குறிப் பிடக்கூடியன. மலேசியாவில் ஐந்து ஆண்டுகள் தங்கியிருந்து பதினான்கு இரதங்கள் உருவாக்கியுள்ளார். இவரது மலேசிய இரதங்களையும், திருக்கேதீஸ்வரத் தேர்ச் சிற்பங்களைத் தழிவுகத்துச் சிற்பிகள் மனத்திறந்து பாராட்டியுள்ளனர்.

சிற்பச் சக்கரவர்த்தி, சிற்பராஜசிம்மன், சிற்பரத வித்தகர், சிற்பகேசரி. சிற்ப கலாமணி முதலிய பல பட்டங்கள் பெற்ற ஜீவரத்தினம் ஐயா அவர்கள் சிற்ப சாஸ்திரங்களிலும் அழகியலறிசங்களிலும் ஒருங்கே கவனஞ் செலுத்துகின்றார்.

வாரி வற்றியது

இ. ஜேயராஜ்

பேச்சும் சிரிப்பும்.

இவ்வகண்ட உலகில் வாழும் அத்தனை ஜீவராசிகளுக்கும் மானுடத்திற்கு மாத்திரம் ஆண்டவனால் அளிக்கப்பட்ட சிறப்புச் சலுகை.

அச்சலுகையைப் பயன்படுத்துவோர் பலவிதம்.

"பல சின்னஞ் சிறுகதைகள் பேசி" வாணாளை வீண்நாளாகும் வேடிக்கை மனிதர் ஒருவகை.

இயல்பாற்றல் இன்மையால்தம் உண்மை நிலை வெளிப்படாதிருக்க பேச்சும் சிரிப்பும் அற்றிருப்பதே "சீரியல்" என எண்ணும் கற்றார் எனப்படுவோர் மற்றொரு வகை.

ஒருவகையில் மேற்சொன்ன இருவரும் அச்சலுகையின் பயனறியாதாரே.

இவ்விரு நிலையின் பிழையையும் சுட்டவே வள்ளுவன், 'படனில் சொல்லாமை', 'செரல் உன்மை' என இரண்டு அதிகாரங்கள் செய்தான்.

மொத்தத்தில் ஆண்டவனின் இச்சலுகையைச் சரியாய்ப் பயன்படுத்தியோர் தொகை மிகக்குறைவே.

இவ்வகையில் தன் இயல்பாற்றலையும் ஆழக் கல்வியையும் உட்பலமாயும், பேச்சையும் சிரிப்பையும் ஆயுதமாயும் கொண்டு மேற்சொன்ன வேடிக்கையாளர்களை விழ்த்தி தன் வாய்க்கையாளர்களாக்கி அத் தனை பேர் நெஞ்சையும் உயர்த்தி அதிலமர்ந்த பெருமை

வாரியார் சுவாமிகளையே சார்ந்தது.

வாரி — கடல். சிலருக்குப் பெயர்ப் பொருத்தம் இயல்பாய் அமைந்து விடுகின்றது. 'வாரி' ல் வரும் 'மரியாதை'ப் பன்மை விருதி மற்றைய சமயத்துறை சார்ந்தார் போன்று தமக்குத் தாமே 'அடக்கத்துடன்' வைத்துக் கொண்டதல்ல. அவர் அறிவும் ஆழமும் பண்பும் சீலமும் தெய்வப் பொலிவுங் கண்டு மற்றோரின் பனம் பிறந்தது.

அதனால் கிருபானந்தவாரி இயல்பாய் வாரியார் ஆனார்.

இருந்தால் நற்பணிகளுக்காகத் தம்மிடம் பொருள் பறிக்கவருவார் எனத் தெரிந்தும் 'போனாரோ' எனக் கலங்கிய செல்வர்கள்.

கட்சிபேதமும் சுயநலமும் (அபூர்வமாக) இன்றி அஞ்சலி செலுத்திய அரசியற் தலைவர்கள்.

பல்கலைக் கழகப் பல்லக் கால் இறங்கவும்மாட்டோம் மற்றவரை ஏமாற்றவும்மாட்டோம் என்ற தம் ஆதம் வாசகத்தை ஆச்சரியமாகத் துறந்து பாமரர்களின் பண்டிதரான வாரியாரை கௌரவித்து மனத்திறந்து அஞ்சலி செலுத்திய அறிவியலாளர்கள்.

ஆபாசங்களை அஃறிணைகளாய் நின்று எழுதும் நிருபர்களின் (கழகார், ஆந்தையார், கரடியார் கட்டுரைகளும்,

நடிகைகளின் முதுகு கொண்டு முகமறியும் அறிவுப் போட்டிகளும் என இச் 'சமூக முக்கியத்துவங்களுக்கு' அதிக பக்கங்களை ஒதுக்கிவரும் இன்றைய தமிழக சஞ்சிகைகள் இவர் மரணத்திற்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவம். இப்படி,

பகுத்தறிவில்லாத பாமரர்கள், சுயநலமே வாழ்வான செல்வர்கள், தேசத்தைவிட கட்சியே முக்கியமாய் ஆன தலைவர்கள், வியாபாரமே முக்கியமான பத்திரிகைகள் என 'நெறிப்பட்டிருக்கும்' தமிழகத்தை ஒரு நிமிடம் உயர் நிலையில் நிறுத்திய அவர் மரணமே அவர் வாழ்வின் வெற்றியை வெளிப்படுத்திற்று.

கிட்டத்தட்ட எழுபதாண்டு தமிழ் சமயப்பணி, பல நூறு ஆலயத்திருப்பணி, அனாதைச் சிறுவர், முதியவர்க்காற்றிய நற்பணி, மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட ஏழை மாணவரை உயர் கல்வியாளர்களாக்கிய கல்விப்பணி என பலவாய் விரியும் அவர் புகழுக்கு மேற்சொன்ன அனைவரதும் ஒரு நிமிட ஒடுக்கமே உண்மைச் சாட்சி.

சுழத்தோடு அவர் தொடர்பு நீண்டது. கண்ணியத்தோடும், கௌரவத்தோடும், பக்தியோடும் போற்றப்பட்டது. அவர் புகழ் அளவாய் நிலைக்கப் போவது.

கற்றோரை உவப்பிக்கவே கல்வியெனும் இன்றைய கல்வியாளர்களின் மூடக் கொள்கையிலிருந்து துணிவாய் விலத்தி நின்றவர்.

தேவை பற்றி, நோயாளிக்கே மருந்து, பசித்தவனுக்கே உணவு, களைத்தவனுக்கே ஓய்வு என்பது போல் பாமரனுக்கே கல்வி எனத் துணிந்து பாமரர்கள்.

முடிவெடுத்தவர். அதனால் தமிழ் உலகம் முழுவதையும் தொட்டவர்.

ஒரு பேராசிரியர் காலத்தை ஆட்சேபிப்பதே காலேட்சேபம் என ஒருமுறை சொன்னதாய் எனக்கு ஞாபகம். காலத்தை ஆட்சேபித்த ஒரு மனிதனுக்காக இத்தனை மதிப்பு? இத்தனை வரவேற்பு? இத்தனை கண்ணீர்? சிரிப்பாய் இருக்கிறது. சொல் விளையாட்டு வேண்டாம் என்ற வர்களின் சொல் விளையாட்டு.

பணக்காரர்களின் வீருந்து போல பசியில்லாதவர்களுக்கு இவர்கள் வீருந்து வைத்துக் கொண்டிருக்க பசித்தவனைத் தேடிப்போய் விருந்திட்ட வள்ளன்மையே அவரைத் தெய்வமாய் உயர்த்திற்று.

அதனால்தான் மிக வேகமாய் சமுதாயத்தைத் துளைத்து கடைசிப் பாமரன்வரை செல்லும் அரசியல், சினிமா, விளையாட்டு போன்ற இன்றைய ஊடகங்களால் சென்றவர்கள் செல்லாத அளவிற்கு மக்களிடம் தன் சொல் உண்மையாற் சென்றார்.

இதனால் அவரின் குளிப்பும், சாப்பாடும் கூட பத்திரிகைகளுக்குச் செய்தியாயிற்று.

எனவே அவர் பற்றிய செய்திகளைப் புதிதாய் இங்கே சொல்ல வேண்டியதில்லை. பின் அவர் புகழைச் சுருங்கச் சொல்வது எப்படி?

ஒருவனது மரணமே அவன் வாழ்விற்கு அத்தாட்சி என்றான் ஓர் அறிஞன்.

அவர் பிறந்து வாழ்ந்த தமிழ் நாட்டில், வாரியார் இறந்தார் என்றதும். கதறித்துடித்தனர் பல்லாயிரக் கணக்கான

உலகெங்கும் சர்வவியாபகமாகக் கிளப்பியுள்ள சமகாலப் பிரச்சினைகள் போரினாலும் அரசியல் பிரச்சினைகளாலும் இடம் பெயரும் மக்களினதும், அகதிகளினதும் வாழ்க்கை அவலம் ஆகும். இன்று நமது மண்ணில் அரசு நடத்தும் போரினால் தம் சொந்த இடங்களை விட்டு இடம் பெயர்ந்து வாழ்வோரை 'அகதிகள்' என்று சொல்வதற்கு ஐக்கிய நாட்டு சாசனம் இடம் கொடுக்குமா என அலககின்றார் 'யார்க்கெடுத்துரைப்பேன்' நாடக ஆசிரியர், குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம். அவர் நாடகத்தினூடு தருகின்ற செய்தி எக்காலத்துக்கும் பொருந்தக்கூடியதே. இடம் பெயர்ந்து நிவாரண உதவியில் வாழ்ந்தாலும், சோகம் விடுத்து, சோம்பியிராது ஏற்கனவே பழகியோன கீழறிந்த பழக்கங்களைத் திருத்தி சுதந்திர வாழ்வுக்கு தம்மைத் தயார்ப்படுத்துமாறு அவர் அறை கூவல்விடுக்கிறார்.

மண் சுமந்த மேனியர் 1, மற்றும் 2 ஊடக தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் பற்றிய பிரச்சினையை மக்கள் மனதில் உதித்தள்ளி உரிமைக்கான போராட்டம் பற்றிய முழுமையான விளக்கத்தையும், அவசியத்தையும் முன்வைத்த சண்முகலிங்கம் இன்று போராட்டம் விளைத்த புதிய பிரச்சினைகளுக்கு தானும்

'யார்க்கெடுத்துரைப்பேன்'

ஒரு நாடக அரங்கியல் பார்வை

கந்தையா ஸ்ரீகணேசன்

எழுத்தாளன் என்ற முறையில் முகங்கொடுத்து, மக்களையும் சுதந்திரத்தினால் பெறக்கூடிய வாழ்வைப் பெறும் தகுதிக்கு ஆளாகவும், முயற்சி செய்கிறார். இந்த வகையில் 'அன்னை இட்டி' நாடகம் தொடர்ந்து எழுதப்பட்டது.

நெருக்கடி காலத்துக்குள்ளும் படித்தல் வேண்டும், மற்றவருக்கு உதவியாக ஒத்தாசை புரியவேண்டும், மூட நம்பிக்கைகளைக் களைய வேண்டும், அடக்கு முறைகளை எதிர்க்க வேண்டும். பொது இடங்களைத் துப்பரவாகப் பேண வேண்டும் போன்ற எண்ண அலைகள் நாடகத்தினூடு விரவியுள்ளன. உண்மையில் கண்ட கண்ட இடங்களில் மலசலங் சழித்தல், எச்சில் உமிழ்தல் போன்றவற்றை தவிர்க்க ஆசிரியர் விடுக்கும் வேண்டுகோள் பொதுவாக நாட்டில் நிகழும் சீர்கேடுகளை இப்போது ஒழிக்க வேண்டும் என்பதையே குறிபாட்டி நிற்கிறது என்றால் மிகையாகாது.

இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று நாடகம் வலியுறுத்தும் செய்தியான 'இடம் பெயர்ந்த நிலையிலும் சோம்பியிராது முயற்சி வேண்டும்' என்பது ஆசிரியர் பயன்படுத்தும் வெளிநாட்டுக் கவிதை வரிகளினால் கருத்தாழத்துடன் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

"அவனை / தெருச்சந்திகளில் நீங்கள் காணலாம் / அவன் இன்னமும் பத்திரிகை விக்கிறான் / ஆயினும் இன்னமும் சோர்வறியான்"

சமூகத்தையே பிரதான பாத்திரமாகவும், சமூகத்தில் வாழும் பிரதிநிதிகளையே வகைமாதிரிப் பாத்திரங்களாகவும் தெரிவு செய்யும் ஆசிரியரிடம் தனித்தனியான பாத்திர வார்ப்பையும், பாத்திரங்களை முறையாக வளர்த்தெடுப்பதனையும் எதிர்பார்க்க முடியவில்லை. கி. மு. 300 இல் வாழ்ந்த கிரேக்க அறிஞர் அரிஸ்டோட்டலின் நாடக விமர்சன பாரம்பரியம் வளர்த்தெடுத்த தனிநபர் பாத்திர வார்ப்பையும் வளர்ச்சியையும், வகைமாதிரிப் பாத்திரங்களுடாகப் படைக்கப்படும் இன்றைய மோடிப்படுத்தப்பட்ட நாடகங்களில் எதிர்பார்ப்பது நாடகக் கலையின் வரலாற்றுப் போக்கை மறுதலிப்பதாக ஆகிவிடும் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. இன்றைய நாடகங்களில் அதுவும் சமூகவிலக்கத்தின் நாடகங்களில் பொதுவாகச் சமூகமே பிரதான பாத்திரமாகிறது. இந்நாடகத்தில் இடம் பெயர்ந்து வரும் சமூகமும், இடம் வழங்க மறுக்கும் சமூகமும், அதிகார வர்க்கமும் சந்திக்கிறார்கள். எல்லாமே வகைமாதிரியாக தெரிவு செய்யப்பட்டவை. சமூகத்தில் குறுக்குவெட்டாக இடம்பெயர்வோராக 3 குடும்பங்கள் காட்டப்படுகின்றன. இடம்பெயர்ந்து (அகதியாகி) நிரக்கதிக்குள்ளாகும் மக்கட்கூட்டம் தத்தம் தனித்தனிப் பாடுகளையே மட்டும் பிரதானப்படுத்தாது, நன்றாகத் திரண்டு பாடுபட்டு புதிய வாழ்வை எதிர்கொள்ளத் தயாராகுதல் என்பது பாத்திர வார்ப்பு மற்றும் பாத்திர வளர்ச்சியின் பாற்பட்டதே. மகாகவியின், மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு, கவிதை, நாடகத்தின் கருவை நன்கு பார்ப்போர் மத்தியில் எறிகிறது. இது காட்சிப்படுத்தலின் பகைப்புலத்தில் பிரமாண்டமான கற்பனையை பார்ப்போரிடம் தூண்டுகிறது. "களத்துக்குள்ளே காலை வைத்து ஏலெலங்கடி ஏலோ" பாடல் துரித கதியில் மேடையை வைத்திருக்கிறது.

மேடையில் வீசப்பட்ட துரிதகதி "உலகநாதன்" எனும் சம நிலையான பாத்திரத்தினால் வீசப்படுகிறது.

மக்களெல்லாம் தத்தமது வீடுகள், சொத்துகள், தோட்டங்கள், வயல்கள், கடல் என்பன பறிபோன நிலையில் புலம்புகிறார்கள்; சோர்கிறார்கள்; துவள்கிறார்கள். இந்த நிலையில் பாத்திரங்களின் சோர்வைக் குறிக்கும் உத்தியாக உலகநாதன் பாத்திரம் நெறியாளருக்கு உதவுகிறது. உலகநாதன் மக்களை உலுப்பும் இடத்தில் நெறியாளன் தன் நோக்கில் வெற்றி பெறுகிறார். எழுத்தாளர் கையாளும் மொழிநடை மொழியியலாளரின் ஆய்வுக்கும், அது வழங்கும் செய்தி சமூகவியலாளரின் ஆய்வுக்கும் உரியது.

"கூடை கூடையாக குவியல் குவியலாகக் மீனையும் நாலை யும் நண்டையும் கணவாயையும் அளைஞ்சு கைகள்"

"எத்தனை லட்சம் கோடி வெத்திலையை இற்தக் கை யாலை அளைஞ்சிருப்பன்"

"பயிர் எங்களுக்கு வெறும் பயிரில்லையே! அது எங்கடையிரல்லவோ! உறவல்லவோ!"

"அங்கை திண்ட கீரை வாழ்க்கை தானும் இங்கை வராத்".

"...காகம் குருவி இறாஞ்சின கூனிக்கருவாடு கூட இண்டைக்குக் கண்ணுக்குமில்லை"

இதேவேளை நாடக ஆசிரியர் தரும் புதிய வசன வீச்சுக்கள் இளைய பாத்திரங்களின் வாயூடு வெளிப்படும் இடங்களில் புதுக் கவிதையை நினைவூட்டுகிறது.

"பச்சை போர்த்துக் குளிர்ச்சியாய் இருந்த எங்கடை தோட்ட நிலமெல்லாம் எரிகாயப் பட்டுப்போய்க் கிடக்கும்"

"கடற்கரையெல்லாம் நிர்வாணமாய்க் கிடக்கும்"

உயிர்த் துடிப்பையும், உணர்வையும் பாய்ச்சும் வரிகளையதார்த்தமாக சமூக நோக்குடனும் சிந்தனையுடனும் வழங்கும் ஆசிரியர் சமூகச் சீர்கேடுகளையும் மூட நம்பிக்கைகளையும் சாடவும் தவறவில்லை.

ராஜன்: கிணத்திலை தண்ணி அள்ளிப் புளங்கலாமோ என்று கேட்கத்தான்.

கமலம்: தம்பியவை இதிலை ஒரு அம்மனை வச்சுக் கும்பிட்டு வாறம். அவ குற்றம் பொறுக்கமாட்டா.

கருணா: நாங்கள் துப்பரவாய்ப் புளங்குறம்.

ராஜன்: அம்மனுக்கு ஒரு பிழையும் செய்யமாட்டம்.

கமலம்: நீங்கள் சொல்லுவியன்; உங்கை வந்திருக்கிறவை ஆராரோ, எவரெவரோ?

.....

கமலம்: துப்பரவாய்ப் புளங்காட்டில் கிணத்துக்கை பாம்பு பூச்சி லீழுந்திடும். பொல்லாத அம்மன் குற்றம் பொறுக்காது.

சமூகத்தின் அதிகார வர்க்கம் இரு பாத்திரங்களில் குறிக்கப் படுகிறது. கோயில் முதலாளியும், விதானையாரும் தங்களுக்குள் ஒரு உறவும், சமூகத்துடன் இன்னொரு உறவுமாகப் படைக்கப் படுகிறார்கள்;

"பண்டாரத் துறையோரம்

படுமரத்துக் காட்டோரம்

நிக்கிறாராம் கடலையாண்டி.

நீலவிழி வாடாமே"

என் அறிமுகமாகின்றார் விதானையார். ஓரளவுக்கு கூத்துப் பாரம்பரியத்தினை இது நினைவூட்டுகிறது. கோயில் முதலாளியின் நடிப்பும் ஓரளவு மனோரதியப் பாங்கான நடிப்பில் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. நாடக வடிவம் யதார்த்த வகையல்லாத ஒரு மோடிப்படுத்தப்பட்ட ஒன்று ஆகையால் சகலவிதமான மோடி களுக்கும் இடம் கொடுக்கிறது.

ஆனாலும் இரண்டு எதிரிடையான போக்குகளை இங்கு காண்கின்றோம். 'அகதி' எனும் கருத்தை முன்வைக்கப் புதிய கவிதை அமைப்பில் கவிதை வரிகளும் பின்னர் குறியீட்டு முறை நிலைமைக்கே தொலைப்படுத்தும் உத்தியாக நாட்டார் பாடல்களும் பயன்படுகின்றன. இவை இரண்டு வடிவங்களும் பார்வையாளரிடம் தோற்ற வைக்கும் உணர்வுகளின் சமபலம் பற்றி ஆராய்வு செய்ய வேண்டிய தேவையுள்ளது.

இதேபோலவே திருவாசகத்துள் ஊறி நின்று ஆசிரியர் பொருத்தமாகக் கையாண்ட போதும் அந்த வரிகள் நாடக முழுமைக்கும் அதன் வளர்த்தெடுப்புக்கும் ஆற்றும் பணியின் காத் திரத்தன்மை பற்றியும் விவாதிக்க வேண்டியுள்ளது. திருவாசகப் பின்னணி தருகின்ற பண்பாட்டு சமய தத்துவ உணர்வு இரசிக்கக் கூடியதே. இந்த இரசனைக்கு மேலாக அதன் பங்களிப்பு நாடகத்துள் அமைய வேண்டிய தேவையுள்ளது. அதாவது கதைப் பின்னலுடன் திருவாசக வரிகளின் பின்னல் எவ்வளவு தூரம் கலைத்துவமாக உள்ளது என்பதே அக்கேள்வியாகும்.

இன்னும் ஒன்றையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமுடைத்து. அம்பலக்கிழவன் வீசும் அங்க வீச்சுக்கள், குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் அவர்களின் சமூகப் பார்வைகளைப் பார்ப்போருக்கு வழங்கினாலும், அந்த வரிகள் நாடக முழுமையுடன் பிணைந்து ஒட்டி உறவாடும் போது தான் நாடகச் சுவை தென்படும்.

சேக்ஸ்பியர், இப்சென், பிறெக்ட் ஆகியோரின் நாடக ஆக்கங்கள் தரும் சுவையை, வசனங்கள் சொற்கள் குறியீடுகள் படிமங்கள் வழங்கும் ஆழமான உணர்வை இங்கு நினைவூட்ட விரும்புகின்றேன்.

நெறியாள்கையின் அடிப்படையில் பார்க்கும் போது நாடகத்தின் பிரதான உணர்வைப் பாதிக்கும் ஒரு கட்டம். மரியநாயகம் கொல்லைக்கிருக்கும் காட்சி, ஏற்கனவே 'வளவுக்கிருக்கிறது..... பனைக்கிருக்கிறது' என பார்ப்போரை சிரிப்பில் ஆழ்த்துகிறார் ஆசிரியர். நெறியாளர் மேலும் ஒருபடி மேலே சென்று பாத்திரம் மலசலம் கழிக்கும் தன்மையில் காட்சிப்படுத்துகின்றார். இதனால் பார்ப்போரிடத்து ஆரம்பத்திலிருந்த தொற்றவைத்த உணர்வு அகற்றப்படுகின்றது. இது நாடகத்துடன் ஒன்றிதலுக்குக் குந்தகம் விளைவிக்கின்றது. இதற்கும் பிறெக்டின் 'பராதீனப் படுத்தும்' உத்திக்கும் தொடர்பு எந்த வகையிலும் இல்லை. ஏனெனில் பார்ப்போனைச் சிந்திக்க வைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் நாடகத்துடன் பார்ப்போனை ஒன்றிவிடாது பிரக்ஞை பூர்வமாக காட்சிகளை நகர்த்தினார் பிறெக்டர். இந்த நாடகத்தில் இந்தக் குறிப்பிட்ட காட்சி மூலம் சிரிப்பின் உச்சத்துக்கு பார்ப்போரைக் கொண்டு வருவதினால் எப்படிச் சிந்திக்க வைக்க முடியும்? ஒரு வேளை கிரேக்க மகிழ்தெறி நாடகங்களால் விளைந்த 'உணர்ச்சிக் கழிவு' இங்கு சாத்தியமாகலாம். அதுதான் நோக்கமெனில் இதனால் தவறு நேர இடமில்லை. ஆனால் நாடகத்தின் நோக்கம் அதுவல்ல ஏனெனில் இந்த நாடகங்களை 'அரசியல் நாடகங்கள்' என்றே நாம் கருத முடியும். 'அரசியல்' எனும் பரந்த கருத்தின் அடிப்படையில் சமூக மாற்றம் பற்றி நாடகம் சிந்திக்கின்றது.

இங்கு சமூக மாற்றம் பற்றிக் கூறும் 'அரசியல் அரசு' நிதானம் இழக்கிறது. ஆகவே ஆசிரியரும், நெறியாளரும் தமக்குள் ஓர் இணைவைக் கண்டாக வேண்டும். இங்கு இருவருமே ஒருவர். ஆதனால் நாடகத்தை உணர்தலிலும் வெளிப்படுத்தலிலும் பிசுரு இருக்க வேண்டிய கஷ்டம் இல்லை என்பதே யதார்த்த நிலைமையாகும்.

இடம் பெயர்ந்த நிலையிலும் வீடுகளை இழந்த கஷ்டத்திலும் பெண்களை வாழவைக்க முடியாத அவலம், சிறுகச்சிறுகச் சேமித்து பெண்பிள்ளை சேதனத்துக்காகக் கட்டிவைத்த வீடு குண்டினால் சிதைந்த அவலம், இரண்டு வீடுகளை வைத்துக் கொண்டு குடிபுக முன்னம் ஒரு வீட்டில் குடியிருந்த அகதிக் கிழவன் சேத்தவீட்டைத் துடக்காக்கி அமங்கலமாக்கிப் போகப் போறார்களே என அந்தரப்படும் கோயில் முதலாளியார், எந்த நேரமும் அலம்பும் அம்பலக்கிழவன் நிதானமாய் நடக்கும் உலகநாதன், சேறிலும் இளைஞர்கள், அதிகார விதானையார், தண்ணி அள்ளவும் வீட்டில் மற்றவரை அண்டவும் விடாத கமலம், எனப் பலவகைத் தன்மையுடன் நாடகப் பாத்திரங்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன. கோயில் முதலாளியின் இரண்டு வீட்டுக் குறியீடு சில கேள்விகளை எழுப்புகின்றது. ஆனால் முழுமையின் படிமமாக இது வளர்த்தெடுக்கப் படவில்லை. இதேபோலவே வீட்டை இழந்து மனத்தாக்கலாகி இருக்கும் 'மாஸ்டர்' பாத்திரம் மற்றைய பாத்திரங்களுடன் இறுதி வரையும் நாடகத்தின் முழு உறுப்புடன் பின்னிப் பிணைக்கப்படாமலேயே கடைசிக் கட்டத்தில் மட்டும் நாடக ஒட்டத்துடன் இணைக்கப்படுகிறது. ஆனாலும் வீடு பற்றிய ஏதாவது குறிப்பு வேறு பாத்திரங்கள் கூறியவுடன் தனது சுயாதீனம் இழக்கும் மாஸ்டர் பாத்திரம் மனதில் நிற்கும் வண்ணம் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு வறுமை அரங்குக்கு இலக்கணமாக அதிக ஆர்ப்பாட்டமில்லாத மேடைப் பொருட்களுடன் எளிமையாக நிகழ்த்தப்பட்டது நாடகம். கண்ணனின் ஆரவாரமற்ற இசையும் நாடகத்தின் அடிப்படையாக எளிமையுணர்வை இயம்பி நிற்கின்றது. நாடக அரங்கை விட்டு வெளியே வந்தாலும்,

“ஊரெங்கும் உன்சேனை
நீ நடுவ பரதேசி”

எனும் பாடல் இசையும் மனதில் இசைபாடுகிறது.

அமைப்பியல் வாதிகளின் கோட்பாட்டின்படி பல பிரச்சினைகளையே இன்றைய காலக் கலை படைக்கின்ற நிலைமையில் சமூகம் உள்ளது. ஏனெனில் இன்றைய மனிதன் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் பல. எனவே இன்றைய நாடக ஆசிரியனும் இன்றைய காலகட்டத்தின் உற்பத்தி ஆகும். சமூகப் பிரக்ஞையுள்ள வெற்றிகரமான இன்றைய கலைஞனுடாக இன்றைய கலை விதிகளையும் நாம் நடைநிறுத்த வேண்டியுள்ளது. ஏனெனில் இலக்கியம் கண்டதற்கே இலக்கணம் இயம்ப முடியும். ஒரு நவீன படைப்பு ஒரு நல்ல இலக்கணமாகவும் அமையும். குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் என்ற இன்றைய பிரதான நாடக ஆசிரியர் படைத்தனக்கும் நாடகங்கள் புதிய சுவை விதிகளைத் தோற்றுக் விடும் என்பதைக் காலந்தான் நிர்ணயிக்க வேண்டும்.

வைராக்கியம்

திக்குவல்லை கமால்

‘மேலானசகோதரர்களே,
பெரியார்களே...’

ஒங்கியுயர்ந்த சிரிப்பு அவ்வளவுலேசாக ஓய்ந்துவிடவில்லை. சுற்றயல் விடுகளின் ஸ்தோப்புகளிலும் முற்றத்திலும் பாய் விரித்து அமர்ந்திருந்தவர்களின் உற்சாகம் தலைமேலேறி அமர்ந்து கொண்டது.

‘கொஞ்சம் சந்தம் போடா மிரீங்கொ... பயானக் கேக்கியதுக்கு’ இடையில் எழுந்து நின்ற ஒருவர், உரத்த குரலில் எல்லோருக்கும் ஒரு வேண்டு கோள் விடுத்துவிட்டு மெல்லக் குந்திற் கொண்டார்.

‘இது ஆகிரஸ்ஸமான் காலம்... எங்க பாத்தாலும் பலஸ்துதான் நடந்து கொண்டிருக்கி. எல்லாப் பாவத்துக்கும் காரணம் தாரெண்டு தெரீந்தானே... ஆ செல்லுங்க பாப் பம். ஆ அப்ப நானே செல்லியன்... எல்லாப் பாவத்துக்கும் காரணம் பொம்புலயன்... ம... நாங்க நாங்க எங்கடெங்கட

பொம்புலயன் காப்பாத்திக் கொள்ளோனும்...’

மீண்டும் சிரிப்பொலி இருள் மேகத்தினுடே பாய்ந்து செல்லும் மின்னலாகச் சனக்கூட்டத்துக்குள் ஊடுருவியது.

‘‘ஜாதி பயான் மசான்... எப்படியென்டா இவன் பழகிக் கொண்ட’’ அன்றுதான் முதன் முதலாக இவரின் பேச்சைக் கேட்ட ஒருவர் அடுத்தவரிடம் விசாரித்தார்.

‘‘இப்ப மையத்தாட்டியல்ல எல்லாருமே இவரத்தான் கூப்பிடிய ஹஸரத்மாருக்கு மாக்கட்டில்லாப் பெய்த்து’’ அடுத்தவர் சிறு விளக்கமொன்றை முன் வைத்தார்.

திரும்பவும் எல்லோர் கவனமும் அவர் பக்கம்.

‘‘தெரீந்தானே அந்தக் காலத்தில லூத்தரீட் கூட்டத் தாரு செஞ்ச வேல’’

‘‘ப... கஹ் கஹ்...’’

இடையிடையே பரிமாறும் கோப்பியைக் குடித்துக்கொண்டிருந்த யாரோ ஒருவருக்கு புரைக் கடித்துவிட்டது. முன்னெச்சரிக் கையாக இருக்க எந்த நேரத்தில் இவர் என்னதான் சொல்லப் போகிறாரென்று யாருக்குத் தான் தெரியும்!

யாரும் அசைந்ததாக இல்லை. புதிது புதிதாக வந்து சேர்ந்தவண்ணம் இருந்தனர். மையத்து வீட்டில் விழித்திருப்பதென்றால் ‘தாரன் பயான்?’ என்று கேட்டு சனம் சேருமளவுக்கு அந்துஜப்பார் ஸ்டார் ஆகி விட்டார்.

இவர் ஒன்றும் ஒதிப் படித்துக் கிழித்தவரல்ல. தானும்

பயான் பண்ண வேண்டுமென்ற வைராக்கியம் ஏற்பட்ட பின் தானாக முயன்று விஷயம் கால் சிரிப்பு முக்காலுமான ஒரு பணியில் பயான் செய்யப் பழகிய வர்தான்.

‘‘தேத்தண்ணி கோப்பி குடிக்கியவங்க பாத்துக் குமங்கோ...’’ என்றவர், அதை அடுத்தவர்கல் புரிந்து கொண்டார்கள் என்பதை அங்கீகரிக்கும் பாணியில் ஒரு கறுப்பு—வெள்ளைச் சிரிப்புத்தார்.

மையத்து வீடு ஹயாத்தா கிக் கொண்டிருந்தது. மூன்றாம் கத்தம் வரையில் இரண்டு இரவுகள் நள்ளிரவுவரை லிழித்திருப்பது எப்பொழுது ஆரம்பிக்கப்பட்ட பழக்கமோ தெரியவில்லை. இழப்பினால் ஏற்பட்ட மன வேதனையில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அழுந்திப் போய்விடாமல் எல்லோரும் கூடிக் கலகலப்பாக்குவது என்ற வகையிலாவது நல்ல விஷயந்தான்.

‘‘லுத் நபீட் விஷயம் என்னெண்டு சொன்னால். அதப் போல விஷயம் இன்னக்கி உலகத்தில நடந்து கொண்டிருக்கி... அதால பொல்லாத நசலொண்டு உண்டாகிச்சி. அந்த நசல் என்னெண்டு சென்னால்...’’

‘‘இது அத்து ஜப்பாரா இல்லாட்டி ஸக்காஃப் லெப்பயா?’’ இடையில் ஒருவரின் கேள்வியும் அதற்குப் பதிலாக ஏகோபித்த சிரிப்பும் எதிரெலித்தது.

ஸக்காஃப் லெப்பை குதிபா ஒதுவதற்காக மிபேருக்கு ஏறினார். ‘என்னெண்டு சொன்னார்...’ என்று குறைந்தது நாறு தடவையாவது சொல்லி விடுவார். அதைத்தான் இங்கே

இவர் குத்திக்காட்டினார். ஸக்காஃப் லெப்பை மட்டுமென்ன, முபாரக் ஆலிம், தார்க்ஸாப், ஜெமீல் மாஸ்டர் போன்றவர்களும் கூட அவ்வப்போது அவரது பேச்சிலே தலைகாட்டித் தவறுவதில்லை.

‘‘எய்ட்ஸென்ட் நசலுக்கு நாகரீகமான நாட்டியல்ல லச்சக் கணக்கான மனிசரு பலியாகிக் கொண்டிருக்கி... ஒழுக்கமான குடும்ப வாழ்க்கை இஸ்லாத்தில செல்லப்பட்டிருக்கி...’’

எந்தத் தலைப்புமின்றி ஆரம்பிக்கப்பட்ட பயான், எங்கெங்கோ தொட்டுத் தடவிச் சென்று பன்னிரண்டு மணி நெருங்கும் போது நிறைவுபெற்றது. அதோடு ரொட்டி, சிச்சடி, கோப்பி பரிமாறல்.

‘‘அத்து ஜப்பாரு மறந்து பொகாம நாளக்கும் வாங்கொ’’ மையத்து வீட்டுக்காரரே இந்த அழைப்பை விடுத்தது விளையாட்டுக்கல்ல.

சனங்கள் அங்கிருந்து படிப்படியாக கலைந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தங்களுக்குள் கதைத்து வியந்து கொண்டதெல்லாம் அத்து ஜப்பாரின் தைரியத்தைப் பற்றித்தான்.

கட்டிலில் அமர்ந்து ஓத வேண்டியதையெல்லாம் ஒதி, டூகத்திலும் நெஞ்சிலும் ஊதித் தடவிக்கொண்டு நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தார் அத்து ஜப்பார். அவரது மனமோ நிசுந்ததை நினைக்கத் தொடங்கியது.

முன்புபோல் தடுமாற்றமில்லை. பொருத்தமானத் தொடர்புபடுத்தக் கூட முடிகிறது. சிரிப்பூட்டல் கைவந்தவை. பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் வெள்ளிக் கிழமைக் கட்டுரைகள்... மஸூத் ஆலிம் நியாஸ் மௌளாவி போன்றவர்களின் பிஸ்கன்தான் ரிஹி மூலங்கள். ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்த அறிவு கூட இல்லாமல் தேடித் தொகுக்கும் தைரியம் அவருக்குள் குடிபுகுந்து அவரது படித்தரத்தை உயர்த்தியிருந்தது.

அன்றும் இப்படிப்பட்ட ஒரு நாள்தான். எளத்து வளவு ராஹிலாச்சி மௌத்தாகிப் போய்விட்டார். உடனடியாகச் சில பொடியன்மார்கள் ஒரு மையத்து வகுல் போட்டு காரியத்தை ஒப்பேற்றிவிட்டார்கள்.

வழக்கம்போல் விழித்திருப்பதற்காக பத்து மணிக்கெல்லாம் பள்ளத்து வளவுக்குச் சென்றார் அத்துஜப்பார். ராஹில் கிழவியின் முற்றத்திலே ஒரு பழைய கணாபு வைக்கப்பட்டு அதிலே ஒரு பெற்றோல் மெக்ஸ் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அடுத்தடுத்த வீட்டு செய்து நானாவும் நெய்நாவும் மப்ளரால் காதுகளை சுற்றிக் கட்டிய படி பிடியடித்துக் கொண்டிருந்தனர். இந்தக் காட்சியையெல்லாம் மிக விரைவாகப் பதிவு செய்து கொண்ட அத்துஜப்பாரின் நெஞ்சிலே ஒரு தார்மிகக் கோபம் தீயாய்க் கொழுந்து விடத் தொடங்கியது.

கூடவே மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு சீனாத்தான ஹாஜி வீட்டுக்கு விழித்திருக்கப் போன காட்சிகள் முன்னெழுந்தன;

வேறு பாய்கள் கதிரைகள் அயல் வீடுகளிலும் இல்லையென்ற அளவுக்கு சனம். மேலதிக மின் விளக்குகளின் ஒளிப்பாய்ச்சல்... அதற்கென்றே வயரின் பாஸ் ஸ்பெஷல் டியூடி. பயான் பண்ணுவதற்கு நீழ்ந்தி நான் மூந்தி யென்று ஸ்காஃப் லெப்ப, முபாரக் ஆலிம், தார்க்கஷாப்... எண்ணப் பார்த்தால் இப்படி ஒன்பதுபேர்.

இதை நினைத்துப் பார்த்து அத்துஜப்பாரின் நெஞ்சு பொறுக்கவில்லை. ஏதோ ஆவேஷித்தவராக உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டவராக, ஊரின் நடுச்சந்திக் கேவந்துவிட்டார். எங்கும் இருள். சந்தியும் மௌத்தாகிப்போய்...

கான் தோண்டுவதற்காக கிண்டிப் போட்டிருந்த மண் திட்டிக்கு மேல் ஏறி நின்று நான்கு பக்கமும் பார்த்தார். சந்தடியில்லை. வீடுகளுக்குள் மாத்திரம் வெளிச்சக் கசிவு தெரிந்தது. கைகள் ரண்டையும் வாயோடு சேர்த்துத் துணையாக்கி உரத்த குரலில் 'ஏன்டும்மா எனக்கேலா ஏன்டும்மா' என்று ஏதோ ஆபத்துப்போல் சத்தமிட்டுவிட்டு டக்கென்று பாய்ந்து ஐச தாத்தாவின் முடுக்கினுள்ளே புகுந்து கொண்டார்.

ஒரு சில நொடிகள்தான் பறந்திருக்கும். எதிர்பார்த்தது தான். எல்லாப் பக்கமிருந்தும் டோச்சம் கையுமாக தடதட வென்று வந்து நிறைந்துவிட்டார்கள். ஒரே பரபரப்பு. 'எனத்தியன் எனத்தியன்' 'தாரன், தாரன்' இந்த இரண்டு வார்த்தைகளுமே மாறிமாறி எதிரொ

லித்தன. அவர்களில் ஒருவனாக அத்து ஜப்பாரும் 'எனத்தியன், எனத்தியன்? தாரன், தாரன்'

மீண்டும் ஒரு தடவை அதே மண் திட்டலில் ஏறி நின்றான் அத்து ஜப்பார். தேர்தல் களத்தில் சோடா கொடுப்பதற்காக மேடைக்கு ஏறி, கீழே பார்த்த குரபகம் உண்டு. இருட்டுக்குள் டும் அப்படியொரு காட்சி அவனுக்குத் தெரிந்தது.

"எல்லாரும் கொஞ்சம் கேளுங்கோ"

இந்தத் தடித்த கரகரத்த குரல், அந்தப் பகுதியிலேயே எல்லோருடனும் சரளமாகப் பழகும் அத்து ஜப்பாருடையது தான் என்பது யாருக்குத்தான் தெரியாமல்போகும்? ஆனால் என்ன சொல்லப் போகின்றார் என்பதுதான் எவருக்குமே தெரியாதிருந்தது.

"நீங்கெல்லாரும் ஊட்டுக்குள்ள பூந்துக் கொண்டு படுத்தா ஏழ் மையத்துட்டியனுக்கு முழிச்சீக்கப்போக. ஒங்களியனுக்கு நெனவு வாரல்லயா... ஏலாத வங்கட மையத்துடென்டா மறந்துபோற போல... ஒங்கெல்லாரேம் கூட்டிக்கொணு பொகத் தான் நான் இப்பிடி சத்தம் போட்ட..."

எவருமே செய்யத் துணியாத காரியத்தை செய்துவிட்ட அதுவும் ஒரு நல்லெண்ணத்தில் செய்த அத்துஜப்பாரின் பின்னால் பக்தர்கள் போல் எல்லோரும் நடந்தனர். ராஹில் கிழவி என்ன பாக்கியம் செய்தாளோ தெரியவில்லை. மையத்து கொண்டுபோகும் நேரம்கூட அவ்வளவு சனம் சேரவில்லையென்றுகான் பேசிக் கொண்டார்கள்.

"சரி... இப்ப எப்பிடிச்சரி சனம் வந்திட்ட. தாரன் பயான் பண்ணியி? தாரச்சரி பெய்த்து கூட்டிக்கொணு வரேணுமே..." சனத்துக்குள்ளிருந்து நியாயமான வேண்டுதல்.

"கூப்பிடத் தேவில்ல. ஒதிப் படிச்சவங்க, ஞாயமானவங்க வரேணும். பெரிய எடமென்டா போலினில நிப்பாங்க. இவங்கட வேலவெட்டியப் பார்த்தா எனக்கு ஏச்சுத்தான் வார, இன்ஷா அல்லா சிக்கிரமா நானும் எல்லாருக்கும் பேசிக் காட்டியன்" இப்படி வைராக் கியத்தோட முன்னெழுந்த அத்து ஜப்பார், உண்மையில் பேசவில்லை. கோபத்தில் கொந்தளித்தார். அந்தக் கொந்தளிப்பு அடங்கும்போது என்ன அதிசயம். பன்னிரண்டு மணியாகி விட்டது.

அந்தச் சம்பவம் நடந்து ஓராண்டு நகர்ந்து விட்டது. இன்று அத்துஜப்பார் மையத்து வீடுகளில் பயான் பண்ணுவதில் கைதேர்ந்தவராகி விட்டார்.

எங்கோ மணியொலித்தது. பன்னிரண்டரைதான். எழுந்து இரண்டு மூன்று மிடறு பச்சைத் தண்ணீரைப் பருகிவிட்டு.....

"ஸொபஹுக்கு அவ்வல் தக்பிருக்கே பொகோணும்..... இல்லாட்டி விடியவிடிய பயான் ஸொபஹில்லாம படுக்கிய.. இப்பிடிச் செல்லுவானியன்....."

பெருமூச்சோடு புரண்டு படுத்தார் அத்துஜப்பார்.

சிற்புருக்கோ பேசுதில்லை எம் தேவியரே வாருமம்மா

— எஸ். ஆனந்தன்

உடுக்கு என்று கூறும்போதே எமது மனக்கண்ணுள்ளே நிற்பது நடராசப் பெருமானின் தோற்றமல்லவா? பெருமானின் திருக்கரத்தில் உடுக்கு திகழ்வதன் காரணம் பஞ்ச கிருத்தியங்களில் ஒன்றான படைத்தல் தொழிலை குறிப்பதேயாகும். படைத்தல் தொழிலுக்கு நாதமே வித்தாக உள்ளது. இந்த நாதத்திற்கு உடுக்கையே உருவகித்திருக்கின்றதென்றால் இதன் பெருமை எல்லா இசைக் கருவிகளையும் தாண்டி முன் நிற்கின்றதென்றால் அது மிகையாகா தென என்னுள்கின்றேன்.

இன்றும் கிராமிய மக்கள் முக்கியமாக இசை வாத்தியமாக உடுக்கையே பாவிக்கின்றார்கள். கரகம், காவடி, அங்கப்பிரதட்டை போன்ற நிகழ்வுகள் — கோயில் பொங்கல், மடை, ஏன் தினசரிப் பூசைக்குக் கூட உடுக்கை அடிப்பதை நாம் காணக் கூடியதாக இருக்கும். இந்த வாத்தியத்தை வாசிப்பவர்கள் பாட்டுக்களைப் படித்த வண்ணம் தமது முழு உடலையும் வளைத்து ஆடி அசைந்து அடிப்பதும் மற்றவர்கள் அதற்குத் தாளம் போட்டுப் பிற்பாட்டுப் படிப்பதும் பார்ப்பதற்கு மிகவும் சுவாரசியமாக இருக்கும். இது கிராமங்களுக்கே உருத்தான ஓர் தனிக் கொடை என்றுதான் என்னால் கூறமுடியும்.

கோயில்களில் மட்டுமல்ல இவர்களின் இல்லங்களில் நடைபெறும் திருமண வைபவம், குடியூரல் போன்ற ஏனைய விசேட காலங்களிலும் ஊரே ஒன்றுகூடிப் பாடி, உடுக்கை அடித்து மகிழ்வதை இன்றும் பருத்தித்துறையில் அமைந்துள்ள எனது கூழாவடிக் கிராமத்தில் நாம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இங்கு கிராமியக் கலை வடிவின் உயிர்த் துடிப்பு இன்னும் குன்றாது நிமிர்ந்து மனத்தைக் குளிர்விக்கின்றது.

வேம்பு, பலா, கிழவை போன்ற மரங்களிலேயே இதன் கொட்டுக்கள் கட்டையப்படுகின்றன. புளியம் வேர், வேப்பம் வேர் போன்றவற்றிலேயே அடிக்கும் சவ்வுகளை ஒட்டும் சந்திர வளையங்களை உருவாக்கிக் கொள்வார்கள். இவ்வளையத்தில் ஆறு துவாரங்கள் போடப்பட்டு இதனூடாகவே இரு வளையங்களையும் இணைக்கும் கயிறு கோர்க்கப்படும். இவ்வளையங்களை இணைத்த கயிறின் நடுப்பகுதியில் ஒரு நாடா சுற்றப்பட்டிருக்கும். இதனையே கெச்சை என்பார்கள்.

இக்கெச்சையை உடுக்கு அடிக்கும் போது இடக்கையால் பற்றி தாளத்திற்கு ஏற்ற வண்ணம் இறுக்கியும் தளர்த்தியும் வலக்கையின் இரு விரல்களான மோதிர விரலையும் சுட்டுவிரலையும் மட்டுமே பாவித்து இக்கருவியை இதமாக வாசிப்பார்கள். இதை வாசிக்க கையில் எடுத்த உடனேயே வணங்கிக் கொள்வார்கள். பின் கணபதிக்குக் காப்பு படிப்பார்கள் பொதுவாக

“முந்தி முந்தி விநாயகனே — அப்பா
முக்கண்ணனார் தன் மகனே

கந்தனுக்கு முன் பிறந்த — எங்கள்
கணபதியே காத்தருள்வாய்....”

என்று தொடங்கி உடுக்கின் கொட்டு, சந்திரவளையம், கெச்சை போன்றவற்றிற்கும் காப்புப் படித்துப் பின் சரஸ்வதியை நினைத்து

“வாணி சரஸ்வதியே — நீயும்
வந்துதவி செய்யேனம்மா
நாவிற் குடியிருந்து — எங்கள்
நல்லோசை மங்காமலே
உடுக்கில் குடியிருந்து — தாயே
உத்தமியே காத்திருவாய்.....”

என்று பாடி விடயத்திற்கு வருவார்கள். தற்போது உடுக்கின் பாகங்களுக்கு காப்புப் படிப்பது அருகிக் கொண்டு வருகிறது. எடுத்த கருமம் முடியும் மட்டும் தமது கை உடுக்கை மற்றவர் கையில் கொடுக்க விரும்ப மாட்டார்கள். இப்படி மாறினால் நாதம் கெட்டு விடும். உடுக்குப் பேசாது என நம்புகின்றார்கள்.

உடுக்கின் வளையங்களுக்குப் பாவிக்கும் தோல் மாட்டின் சவ்வை ஆகும். அடிக்கும் பக்கத்திற்கு குடல் சவ்வைப் பாவிப்பார்கள். இது சற்றுத் தடிப்பாகவும், கருமையாகவும் இருக்கும். மறு பக்கத்திற்கு மடிச் சவ்வையே பாவிப்பார்கள். இது கண்ணாடி போன்றதாகும். மெல்லியதாகவும் இருக்கும். இதன் விட்டமாக குதிரைவால் மயிர் அல்லது அது கிடைக்காத பட்சத்தில் தங்குசி நூலும் கட்டுவார்கள். இது கட்டுவதால் நாதம் நன்றாக இருக்கும். அதாவது கிராமிய மொழியில் எங்கள் வழக்கில் சொன்னால் ‘உடுக்கு நல்லாய் பேசும்’ இந்தச் சவ்வுகளைத் தண்ணீரில் ஐந்து நிமிடம் வரை ஊற வைத்து வேப்பம் பிசின் கொண்டு சந்திர வளையங்களில் ஒட்டுவார்கள்.

உடுக்குக் கொட்டுக்களை வெண்கலம், அலுமினியம் போன்ற உலோகங்களினாலும் செய்வதுண்டு. இதற்கும் முன் கூறியது போல் மரவளையங்களையே பாவிப்பார்கள். மரஉடுக்கு அண்ணளவாக 3/4 ராத்தல் மட்டிலேயே இருக்கும். உலோகக் கொட்டு சற்றுப் பாரம் அதிகமானதால் சிலர் தவிர்ப்பதுடன் நாதத்திலும் வித்தியாசம் உண்டு என்பார்கள்.

அத்தோடு காஞ்சுரை என்னும் மரத்திலும் கொட்டுக் கடைவதுண்டு. இதைப் பற்றி பருத்தித்துறை கூழாவடியைச் சேர்ந்த திரு. மு. சின்னத்துரை என்பவரை நான் விசாரித்த போது உடுக்கைப் பற்றிப் பல தகவல் தந்தவர் காஞ்சுரம் கொட்டைப் பற்றிக் கூறத் தயங்கினார். இருந்தும் எனது வற்புறுத்தலின் பேரில் இதுபற்றி சிறிது கூறினார். இந்த உடுக்கை அடித்தால் ஏனைய உடுக்குச் சவ்வுகளை உடைத்து விடுமெனவும், இதை வீட்டில் வைத்திருந்தால் அந்த வீடு கெட்டு விடுமெனவும், வீட்டில் உடுக்கை வாசித்தால் அயல் அட்டைக் குடிசைகள் நாசமாகுமெனவும் கூறியதுடன் இக் கொட்டுக்குள் யந்திர மந்திரங்கள் எழுதிப் பேய் ஒட்டுவதற்குப் பாவிப்பார்கள் எனவும் கூறினார்.

மற்றைய தோல் வாத்தியங்களுக்கு உள்ளது போன்றே இதற்கும் சிறப்புத் தாளக் கட்டுக்கள் உண்டு. இது உடுக்குத்தரு என்று கூறப்படும். இதை மனதில் உச்சரித்தே பழகுவார்கள். நான் விசாரித்ததில் பெரும்பாலானோருக்குத் தருத் தெரியவில்லை. ஆனால்

பாட்டிற்குச் சரியாக வாசிக்கிறார்கள். இது தருத் தெரிந்த முன் னையோரின் வாசிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவர்களின் பரீட்சையும் இப்படி அமைந்து விட்டது.

பருத்தித்துறை கூழாவடியைப் பிறப்பிடமாகவும், காங்கேசன் துறையை வதிவிடமாகவும் கொண்ட திரு. வ. இரத்தினம் என்ற எனது தந்தையார் நாட்டுக் கூத்துக் கலைஞர். இவர் நடிக்கமணி வி. வி. வைரமுத்துவின் நண்பருமாவார். இவர் இந்த உடுக்குத் தருவை மிகவும் அழகாகச் சொன்னார். அதை இங்கு காத்தவ ராயன் நாடகத்தை அடிப்படையாக வைத்து சிலவற்றைத் தரு கின்றேன்.

பாடல்:- அக்காளும் மாரி தங்காளும் மாரி — இங்கே ஆயிழைமார் அக்காளுக்கு ஏழு பேராம்

1. தரு: தாந் தாத்திந் தக்க தாங்கிறத்தில்லால்

பாடல்: ஆனை அடிக்குமடா — எடமகனே எட காத்தலிங்கா — உன்னை அலியன் தான் தீண்டுமடா

2. தரு: தத்திமி தகசம் தகதிமி தகசம்

பாடல்: இவங்கு முப்புரி நூலும் சடையும் பஞ்சாட்சரமும் துலங்கவே வெறித்துப் பார்த்த பார்வையுடனே நாரத மாமுனி தோன்றினார்.

3. தரு: சக்கரம் தாவரம்

பாடல்: ஓம் என்னும் பிரணவ மந்திரத்துக்குள்ளே ஆதி பராசத்தி ஆதிபெண் ஆழம்.....

4. தரு: தக தகுத, தகு தகுது தகு தகுது தொம் தொம்:

(இதைக் காவியத் தருவெனவும் கூறுவார்கள்)

உடுக்கு வாத்தியத்தையே தனியாகக் கொண்டு ஆரவல்லி, காத்தவராயன், பலளக்கொடி போன்ற இசை நாடகங்கள் ஆடப் பட்டது. இதற்கு ஆதாரமாகக் காத்தவராயன் நாடகத்தில் நடுக் காத்தான் வரும்போது

“இங்கே வித்துவான் சங்கீதமும்ல்ல வேறோர் வினோதமான நாதமும்ல்ல பாலர் சிறுநுக்கைத் தாண்டித்து சிறப்பாக நாடகத்தை நடத்தி வைப்போம்.....”

என்ற பாடல் சான்று கற்பித்து நிற்கின்றது. பிற்காலத்தில் ஹார் மோனியம் மிருதங்கம் பாவிக்கின்றார்கள். இது அரிச்சந்திரா, சத்தியவான் போன்ற இசை நாடகங்களின் ஊடுருவலாக இருக் கலாம்.

இந்த உடுக்கு வாத்தியம் தற்போதைய நவீன நாடக அரங்கத்திற்குள்ளேயும் சினிமாவுக்குள்ளேயும் சிறப்பு வாத்தியமாகப் பாவிக்கப்படுவதை நாம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. ●

சிறுநிலக்கிய ஏடுகளின் வரலாற்றிலே

ஒரு சரித்திரப் புதுமை

இலக்கிய உழைப்பாளிக்கு இனிமை கலந்த பாராட்டு

சிறுநிலக்கிய ஏடுகளின் வரலாற்றிலேயே சரித்திர நிகழ் வொன்று 20-11-93 சனிக்கிழமை மாலை யாழ்ப்பாணம் எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தில் நடைபெற்றது. மல்லிகை யில் கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக — கால் நூற் றாண்டுக்கு மேலாக — அச்சுக்கோப்பாளராகக் கடமை புரிந்த சகோதரர் கா. சந்திரசேகரம் அவர்களது சேவையைப் பாராட்டி ஒரு பாராட்டு விழா நிகழ்ந்தது.

பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி தலைமை தாங்கினார். மல்லிகை ஆசிரியர் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார்.

“இந்தக் கௌரவம் சகோதரர் சந்திரசேகரத்திற்கு நடக் கும் நான்காவது பாராட்டு விழாவாகும். 10-வது ஆண்டு மலர் அறிமுக விழா திரு. பா ரத்தினசபாபதி அய்யர் தலைமையில் நடைபெற்ற பொழுது, பெருங் கவிஞர் தில்லைச்சிவன் இவருக்குப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார். இந்தச் சம்பவத்தின் புகைப்படம் மல்லிகையின் அட்டைப் படமாக வெளிவந்தது. பின்னர் மல்லிகையின் 20-வது ஆண்டு மலர் வெளியீடு திரு. வ. இராசையா அவர்களது தலைமையில் நடைபெற்றபொழுது திரு. சபா. ஜெயராசா இவருக்கு மேடையில் மலர் மாலை அணிவித்துக் கௌரவித்தார். அதன் பின்னர் மல்லிகையின் இருபத்தைந்தாவது வெள்ளிவிழா மலர் வெளியீடு மலையக மூன்னணி எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப் தலைமையில் நடந்த போது முதுபெரும் எழுத் தாளர் க. தி. சம்பந்தன் இவருக்குப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார்.

இன்று இவருக்கு இவரது மல்லிகைச் சேவையைப் பாராட்டி பொன்னாடை போர்த்தி, பொற்கிழி வழங்கப் படும் மெய்யான பாராட்டு விழா நடைபெறுகின்றது. ஒரு இலக்கியத் தொழிலாளியின் பாராட்டு விழாவிற்குப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் தலைமை தாங்குவது சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகும். கொழும்பி லும், யாழ்ப்பாணத்திலும் மல்லிகையை நேசிக்கும் நண் பர்கள் இந்தப் பொற்கிழி வழங்கலுக்கு மனமுவந்து பணம் தந்து உதவினர். 17,350 இதன் மூலம் திரட்டப்பெற்ற

மது. இதை ரூபா இருபத்தையாயிரமாக முழுமைப்படுத்த வேண்டும். தொடர்ந்து இதை நாங்கள் கவனத்தில் வைத்திருக்கின்றோம்!" என நேர்ச் சம்பாஷணையில் தெரிவித்தனர். வேறு சிலர் வேட்டி, சால்வை போன்றவற்றை அவருக்கு அன்பளிப்புச் செய்ததையும் நன்றியுணர்வுடன் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்" என்றார்.

விழா நாயகனுக்கு மலர் மாலை அணிவித்து தெனியான் அவர்கள் பேசும்போது "சந்திரசேகரம் அவர்களை மல்லிகையை விடுத்துத் தனித்துப் பார்க்க இயலாது. தன்னையும் தனது உழைப்பையும் மல்லிகைக்கு நல்கி உழைத்து வரும் சந்திரசேகரத்திற்கு இலக்கிய உலகில் பல நண்பர்கள் உள்ளனர். அவரை மனதார மதிக்கின்றனர். சில வேளைகளில் ஜீவாவை விட, சந்திரசேகரத்திற்கே நாங்கள் பயப்படுவதுண்டு" என்றார்.

செங்கை ஆழியான் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார்.

அவர் பேசும் போது குறிப்பிட்டதாவது. "முதலில் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி ஜீவா என்னிடம் கூறும் பொழுது இதை ஒரு விளையாட்டாகத்தான் நான் முதலில் கருதினேன். இப்படியொரு நிகழ்ச்சியில் எனக்குச் சகோதரர் சந்திரசேகரத்தை கௌரவிக்கக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நான் என்றென்றும் நினைவில் வைத்திருப்பேன். எப்பொழுது மல்லிகைக்குப் போனாலும் என்னை எழுதும் படி அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டவர் இவர். மல்லிகை போன்ற ஓர் இதழுக்குச் சந்திரசேகரம் போன்ற ஒரு உழைப்பாளி கிடைத்தது ஜீவாவுக்குக் கிடைத்த ஒரு பெரிய செல்வம்" என்றார். பொன்னாடையை 'மகாராணி' க. சோமசேகரம் அவர்கள் தந்துதவினார். ரூபா 17,350 அடங்கிய பணப்பையை வந்திருந்த அனைவரின் சார்பாக டாக்டர் எம். கே. முருகானந்தன் வழங்கினார். "உண்மையாகவே இதற்காக நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். பல காலம் பழகியவர் சந்திரசேகரம். அவருக்கு இந்தப் பெரு விழா சகல வழிகளிலும் தகுந்தது. அவரை மனமார நேசிக்கும் பலர் இங்கு கூடியிருந்து அவரைக் கௌரவிப்பது அவருக்குக் கிடைத்த பெரும் பேறு" என்றார்.

திரு. ச. பாலசுந்தரம். வண பிதா பிரான்ஸிஸ் ஜோசப் கவிஞர் தில்லைச்சிவன், திரு. எஸ். சிவலிங்கராசா ஆகியோரும் வாழ்த்திப் பேசினர். தொடர்ந்து திரு. ராஜன் பூபாலசிங்கம் மலர் மாலை குட்டினார்.

நிறைவாக திரு. கா. சந்திரசேகரம் அனைவருக்கும் நன்றி கூறினார்.

இவ் விழாவில் கணிசமான கலைஞர்கள், பெருமக்கள் கூடியிருந்து சிறப்பித்தது குறிப்பிடத் தக்கது.

— நவீன

இலக்கிய உற்பத்தி முறையும் பராதீனப்படுத்தப்படாத உழைப்பின் கணிப்பும்

மல்லிகைச் சஞ்சிகை அச்சுக்கோப்பாளர்
திரு. சந்திரசேகரத்தின் பாராட்டு விழா
வின் பொழுது 20-11-93 ஆற்றப்பட்ட
உரையின் சுருக்கம்.

கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

இந்த வைபவம் மிகவும் அசாதாரணமானது. மல்லிகைச் சஞ்சிகையில் அதன் "அச்சுச்சாதன உழைப்பாளி" யாகவுள்ள திரு. சந்திரசேகரம் மல்லிகையில் தொடர்ந்து 25 வருடகாலம் வேலை செய்து வந்துள்ளமையைப் பாராட்டி மல்லிகையின் ஆசிரியர் நண்பர் டொமினிக் ஜீவா எடுக்கும் இந்த விழா மிகவும் அசாதாரணமானது. மல்லிகையோடும், மல்லிகையின் இலக்கியக் கொள்கையோடும், அது பிறந்த நாள்முதல் தொடர்பு கொண்டுள்ள எங்களுக்கு மிகுந்த திருப்தியைத் தருகிறது.

இந்த இலக்கியச் சிறு சஞ்சிகையின் இந்த முயற்சி இரண்டு முக்கிய விடயங்கள் பற்றி நமது சிந்தனையை ஈர்க்கின்றது.

முதலாவது "இலக்கிய உற்பத்தி" பற்றிய ஓர் உண்மையாகும். இன்றைய உலகில், மற்றைய பொருட்கள் உற்பத்தி செய்து விற்பனாக்கப்பட்டு நுகரப்படுவதுபோல் இங்கும் ஒரு "உற்பத்தி முறைமை" (Mode of Literary Propuction) என்பது ஒன்றுண்டு.

இந்த இலக்கிய உற்பத்தி முறையானது நாட்டின் பொதுவான உற்பத்தி முறையிலிருந்து பிரித்துப் பார்க்க முடியாதது. இதற்கு ஒரு சேத்து நிலைத்தனம் உண்டு. அது பற்றி மஷே (Macheey) ஈகின்றன் (Eoytentn) முதலியோர் எடுத்துப் பேசியுள்ளனர். அவைபற்றிக் குறிப்புரை கூறுவது அல்ல எனது இப்போதைய பணி.

நான் இங்கு அந்த இலக்கிய உற்பத்தி முறைமையின் 'பௌதிக' யதார்த்தம் பற்றி அது எத்துணை அவசியமானது என்பதையே வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். நூல்களைப் பொறுத்த வரையில் நாம் பிரதானமாக ஆசிரியர் — வாசகர் என்ற சமன்பாட்டுக்கே பழக்கப்பட்டுள்ளோம். இன்று, குறிப்பாகச் சஞ்சிகைகள் வளர்ந்ததன் பின்னர்

ஆசிரியர் — பதிப்பாளர் — வாசகர் என்கின்ற கோட்பாட்டுக்குப் பழகியுள்ளோம்.

அவ்வாறு பழக்கப்பட்டாலும் அதுபற்றி ஆழமாகச் சிந்திப்பதில்லை. நாம் அதனைச் சிந்திக்கப்பட வேண்டாத ஒரு இருப்பு நிலை உண்மையாகவே கொள்கிறோம். அந்தப் பின்புல உழைப்புக்கள் பற்றிச் சிந்திப்பதேயில்லை.

இது அச்ச முறைமை ஏற்படுத்திய மனிதப் பராதீனம். ஆனால் அச்சுக்கு முந்திய தமிழ் இலக்கியங்களின் உற்பத்தி முறைமை பற்றிச் சிந்திப்போமேயானால் இது, தொழில், தொழில்நுட்பம் வளராத காலங்களில் எத்துணைச் சிக்கலானதாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்தல் வேண்டும். உதாரணமாகக் "கம்பன்" பாடல்களைத் தானே எழுதினர். அல்லது "கற்றுச் சொல்லி" என்னும் எழுதுவினைஞனைப் பயன் படுத்தினா? அப்படியானால் தமிழின் நீண்ட இலக்கியங்களின் படியெடுத்தவர்கள் யாவர். அந்தக் காலத்து இலக்கிய உற்பத்தி முறைமையில் அவர்களுக்கு எத்தகைய இடம் இருந்தது?

நமது தமிழிலக்கிய வரலாறுகளும், இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களும் இந்த இலக்கிய உற்பத்தி முறைமை பற்றிப் பேசுவதேயில்லை. இலக்கியங்கள் தான் தோன்றியா?

ஏடுகள் எவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்டன? அவை எவ்வாறு பரப்பப்பட்டன? இவற்றைச் சார்ந்தோர் யார்? அதிர்ஷ்டவசமாக வைணவப் பாரம் பரியத்துக்கு இது ஒரு சிறிது உண்டு.

நமது தமிழிலக்கியங்களில் பெரும்பாலானவை பேணப்பட்டவையே என்பதால் இந்தப் பிரச்சினை பெரிதாகின்றது. தமிழ் நாட்டின் "காயஸ்த" குழுவினர் யார்? பெரும்பாலான தமிழ் இலக்கியங்கள் அரசவை இலக்கியங்களாக இருப்பதற்கான காரணம், இந்த உற்பத்திச் சாதனங்கள், அதன் உழைப்பாளிகள் அரசு மையத்தைத் தான் சுற்றி இருந்தவர்களா?

நண்பர் சந்திரசேகரத்துக்கு நாம் இன்று நடத்தும் பாராட்டுத் தமிழிலக்கிய மாணவர்களிடையே இதுபற்றிய சிந்தனைக் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

திரு. சந்திரசேகரத்தின் பலம் அவர் நண்பர் ஜீவாவின் மிகப் பெரிய விமரிசகராகவும் ஊக்குவிப்பாளராகவும் விளங்குவதுதான். நம்மிற் பலர் சந்திரசேகரத்தின் இடைவிடாத தூண்டுதல் காரணமாகவே மல்லிகையில் கிரமம் தவறாது எழுதி வந்துள்ளோம்.

அந்தவகையில் மல்லிகையை "ஆக்குவது" (சோற்றை ஆக்குவது போல்) சந்திரசேகரம் தான்.

நண்பர் ஜீவா தனது வரவேற்புரையின் பொழுது தொழிலாள வர்க்கத்துக்குரிய முக்கியத்துவத்தினைக் கொடுத்ததாகச் சொன்னார்.

நான் இங்கு ஒன்றை மிக ஆணித்தரமாகச் சொல்ல விரும்புகின்றேன். மார்க்ஸீஸம் என்ற சிந்தனைக் கோட்பாட்டின் அடித்தளம் அது முனை உழைப்புக்கும் உடலுழைப்புக்குமுள்ள வேறு

பாட்டைக் காண்பதுதான். முனையுழைப்பு மேலானது என்ற கருத்து நிலையிலேயே உலகம் வளர்ந்துள்ளது. மனிதப் பராதீனம் தொடங்கியமைக்கும், தவிர்க்கப்பட முடியாது வளர்ந்தமைக்கும் இந்த முனையுழைப்பு — உடலுழைப்பின் வேறுபாடுதான் காரணம். முதலாளித்துவத்தின் எளர்ச்சி இதனைக் காட்டுகின்றது. இன்று ஏற்பட்டுள்ள முகாமைத்துவப் புரட்சி (Managerial Revolution) என்பது இந்த முனையுழைப்பின் முதன்மைப்பாடுதான்.

மல்லிகை திரு. சந்திரசேகரத்தைப் பாராட்டுவதன் மூலம் முனை உடல் உழைப்புச் சமத்துவத்தை வற்புறுத்துகிறது.

இந்த விழாவில் நான் காணும் சிறப்பு இதுவே.

திரு. சந்திரசேகரம் நீண்ட வாழ்வு பெறவும், மல்லிகை நின்று தொடரவும் என் வாழ்த்துக்கள்.

ஒரு கருத்து

பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் தலைமையில் அச்சுக்கோப்பாளராகக் கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக கண்ணியமாக உழைத்த நிலையில் தளும்பாத சந்திரசேகரம் அவர்களுக்கு மல்லிகைப் பந்தல் விழாவெடுத்தது. டொமினிக் ஜீவா ஒரு உழைப்பாளிக்கு விழாவெடுத்துப் புரட்சி செய்திருக்கிறார். இதுவே வரலாற்றில் முதலான முதல் விழாவாக அமைந்துவிட்டதெனலாம்.

உடல் உழைப்பிற்கும், அறிவு உழைப்பிற்கும் பேதம் காட்டாத பெரு நிலைதான் கார்ல்மார்க்ஸ் கண்ட கம்யூனிசக் கோட்பாடு. இதனைச் சாதனை செய்த ஜீவாவைப் பாராட்ட வேண்டும்.

அச்சுக் கோப்பாளருக்கு கற்றுச் சொல்லி என்ற பதம் குறிப்பதை பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் துல்லியமாகத் தமக்கே இயல்பான ஆழமான, ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்துடன் கூறியிருந்தார்கள். பேனா மன்னர்கள், அம்மன்னர்கள் படையலை ஆவலோடு உண்டு மகிழும் ஆர்வலர் பலர் கூடிய அரங்கிலே சந்திரசேகரம் என்ற உழைப்பாளி கௌரவிக்கப்பட்டார். பொன்னாடை, பூமாலை என்னாளுமுள் இனிய செந்தமிழ், புகழ்மாலை இத்தியாதி கௌரவம் அவருக்கு.

ஜீவாவின் ஜீவன் மல்லிகை என்ற திங்கள் இதழ் என்றிருந்த வாசக நேயர்களுக்கு ஜீவாவின் ஜீவன் சந்திரசேகரம் என்னும் உண்மை உழைப்பாளி என்பது அன்றுதான் புரிந்தது. மல்லிகையின் ஜீவ நாடியும் அன்னாரே என்ற அழுத்தம் அன்று புரிந்தது.

எங்கள் கரங்களில் கண்ணுக்கும் கருத்திற்கும் விரிந்தளித்து வரும் மல்லிகை மலர்ந்து மணம் பரப்ப இருந்து பணி செய்யும் தளர்வறியாத் திருவினையான் சந்திரசேகரம் உழைப்பாளிகளின் முந்திய முத்து. இத்தகைய பண்பாளர்கள் எங்கள் நாட்டின் சொத்தாக வேண்டும். இவரை அரங்கிற்குக் கொண்டு வந்த மல்லிகை ஆசிரியர் பாராட்டுக்குரியவர்.

யாழ். கோட்ட கல்விப் பணிப்பாளர்.

சி. வேலாயுதம்

கால தரிசனம்

ச. முருகானந்தன்

சமகாலப் பிரச்சினையைத் தான் மையமாக வைத்து எழுத ஆரம்பித்தான். கதை எங்கெங்கெல்லாமோ தடம் புரண்டு வழமையான சாதி, சேதனம் என்ற கூட்டுக்குள்ளேயே அமைந்து விட்டிருந்தது. எனினும் சொல்லமுடியாத ஆரோக்கியமும் நம்பிக்கையும் அந்தச் சிறுகதையை மறுபடியும் வாசிக்கும் போது அவனுக்கு ஏற்பட்டது. ஒ...! எவ்வளவு காலத்திற்குப் பின்னர் மறுபடியும் எழுதியிருக்கிறான்! அவனுக்கேயுரிய அந்த அழகான தமிழ் நடை; நகைச்சுவைப் பாங்கோடு மனதைத் தொடும் வண்ணம் கட்டுக்கோப்புடன் அமைந்த இறுக்கமான பாணி.

நெருக்கடி இறுக்கமடையத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலங்களில் இலங்கையை விட்டு வெளியேறிக் கண்டா வந்தது நேற்றுப் போலிருக்கிறது. அதற்கிடையில் பத்து வருடங்களாகி விட்டன.

அமைதியான யாழ்ப்பாணக் கிராம வாழ்வில் குறாவளி போல் நெருக்கடி வந்த பின்னர் அமைதியைத் தேடியும், சம்பாதித்துச் சீவியம் நடாத்தவும்

இங்கு வந்து ரொரன்டோ நகரில் வாழ்வை ஆரம்பித்தபோது எல்லாம் ஒருவிதமான இயந்திர மயமான செயற்கை வாழ்வாகவே அவனுக்குப் பட்டது. உச்சில் அம்மன் ஆலய முன்றலில் நண்பர்கள் கூடி உலக விவகாரங்களையும், இலக்கிய அனுபவங்களையும் பகிர்ந்து கொள்வது, அப்புத்துரை வீட்டு வேப்பமரச்தின் கீழ் நேரம் போவது தெரியாமல் சீட்டாடுவது, இரவிரவாக மேளக்கச்சேரியும் திருவிழாவும் பார்ப்பது — இப்படி எதுவும் இங்கில்லை. ஊரிலிருந்து புறப்பட்ட காலத்தில் அங்கும் நிலைமை தலைகீழாக மாறிவிட்டதுதானே?

ஒரு அமைதியான அதிகாலைப் பொழுதில் கிராமத்துள் பிரவேசித்த இராணுவச் சிப்பாய்களின் நடவடிக்கையின் போது அப்பாவி அப்புத்துரை, சின்னம்மா, பிரசாந் எனப் பலபேர் பலியானது. திரவியம், தயாளன் போன்ற அப்பாவி இளைஞர்கள் பலர் கைதானது, அவன் அல்லும் பகலும் அயராது உழைத்துக் கட்டிய வீடு உட்படப் பலவீடுகளும் உடமைகளும் தீக்கிரையானது எல்லாம் கனவு போல் இருக்கிறது. தயாளன்,

திரவியம் முதலான இளைஞர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்று இன்று வரை தெரியாது என போன வாரம் இலங்கையிலிருந்து இங்கு வந்திருந்த ஜெயானந்தன் கூறினான். நாடே சுடாடு போல் ஆகிவிட்ட பல கதைகளை அவன் கூறக் கேட்ட போது நெஞ்சு பொருமியது. இத்தனைக்கும் மத்தியில் நெஞ்சுரத்தோடு பிறந்த மண்ணுக்காக தங்களையே அர்ப்பணக்கும் இளைஞர்களையும், யுவதிகளையும் பற்றியும் ஜெயானந்தன் கூறினான்.

இலங்கையை விட்டு கண்டா வந்த பின்னர் அவனது இலக்கியப் பணி ஸ்தம்பித்து விட்டது. அங்கிருந்த போது வர்க்க முரண்பாடுகளையும், சாதியடக்கு முறைகளையும், சேதனக் கொடுமைகளையும் பற்றி பல கதைகள் படைத்துள்ளான். சில போட்டிகளில் பரிசில்களும் பெற்றுள்ளான். நாடறிந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவனாகத் திகழ்ந்த அவனது எழுத்துப்பணி இடமாற்றத்துடன் ஸ்தம்பித்து விட்டிருந்தது. கடந்த வாரம் இங்கிருக்கும் இலக்கிய ஆர்வலர் ஒருவர் அவனை அணுகி, தான் ஒரு சஞ்சிகையை வெளியிட இருப்பதாகவும், அதன் முதலாவது இதழில் பிரசுரிக்க ஒரு கதை வேண்டுமென்றுக் கேட்டிருந்தார். உறங்கிப்போயிருந்த அவனது இலக்கிய வேட்கைக்கு அவரது வேண்டுகோள் ஒரு உந்து சக்தியாக அமையவே இந்தச் சிறுகதை பிறந்தது.

எதுவும் தாமதமாகி விடவில்லை. இந்த இடத்தில் மறுபடியும் எழுத்துலக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தால் கூட எவ்வளவோ முன்னேற முடியும் என்று தோன்றியது. எந்த இடத்தில் மறுபடியும் இந்த ஊற்றுத்திறக்கும் என்

பதுதான் இதுவரை தெரியாமலிருந்தது. இன்று தெரிந்துவிட்டது. வெறும் வேலை, வீடு, மனைவி, காசு என்ற தவிர்க்க முடியாத நித்திய கருமங்களுக்கு அப்பால், அவனுடைய இன்றியமையாத மறுபுறமாக இருக்கின்ற எழுத்துப்பணியில் வேகமாக மறுபடியும் செயற்படலாம் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையை அந்தச் சிறுகதை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

மேசையிலே இருக்கின்ற காசுதங்கள், பேனை சில புத்தகங்கள் இவைதான் அவனது உலகம் போல் பட்டது அவனுக்கு. பிறந்த நாட்டில் வீடு எரிந்தபோது எவ்வளவோ சொத்துக்களை இழந்திருக்கிறான். அவற்றில் அவனது சிறுகதைகள், கவிதைகள், நாவல்கள் அடங்கிய புத்தகங்கள், பேப்பர்களே பெரும் இழப்பாக அவனுக்குப் படுகின்றது. அவன் ஒரு நடுத்தர அரச உத்தியோகத்தனாக இருந்தமையினால் பிரசுரமான அவனது கதைகளைப் புத்தகமாக வெளியிடும் வாய்ப்பு அப்போது அவனுக்குக் கிட்டவில்லை. இன்று பணம் அவனது கையில் புரள்கின்ற போதுகதைகள் அவனிடமிடில்லை. எனினும் இவ்வளவு நாட்கள் அவனது இலக்கிய ஊற்று, பிரச்சினைகள் மத்தியிலும், விகார மடைந்துவிட்ட மனத்திலும் பத்திரமாக இருந்ததில் மனது துள்ளிக் குதித்தது பாடசாலை இலக்கியப் போட்டியில் பெருமிதத்துடன் பரிசுவாங்கியது, பின்னர் நாடளாவிய ரீதியில் பரிசு வாங்கியது எல்லாமே மனதில் அரங்கேறின.

இவ்வளவு வயதிற்கும் அனுபவத்திற்கும் பின்னர் இப்போது கிட்டியிருக்கின்ற புதுப் பலத்துடன் மீண்டும் எழுத ஆரம்பித்

தால் எவ்வளவோ சாதித்து விடலாம் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

சமைத்துக் கொண்டிருக்கிற அவனது மனைவியை அழைத்து கதையை வாசித்துக் காட்ட வேண்டும் போலிருந்தது. சில விசயங்களில் அவள் வித்தியாசமானவளாகத்தான் இருந்தாள். அவளது கலாரசனைதான் அவள் மீது அவனுக்குக் காதலை ஏற்படுத்தியது. சீதனப் பிரச்சினையை மையமாக வைத்து அவன் எழுதிய கதை ஒன்றைப் பாராட்டி அவள் எழுதிய கடிதமூலம் ஆரம்பித்த பேனா நட்பு இறுக்கமாகி, சந்திப்புகள், இலக்கிய உரையாடல்கள் என்று தொடங்கி, பருவக் காற்றின் சுழலிவிருந்து இவரும் தனித்து நிற்க முடியாமல் சிக்குண்டு, காதல் பிறந்து வளர்ந்து, பெற்றோர் நிராகரித்தும் கூட, சீதனம் எதுவுமின்றிக் கைப்பிடித்து எதிர்நீச்சல் அடித்தது எல்லாம் பழங்கதை. வாழ்க்கைச் சமைகள் அழுத்திய ஆரம்ப காலங்களில் சீதனம் அவன் மனதில் நெருடியதுண்டு.

“சந்திரா, இங்கே வாரும்” என்ற அழைப்புக்குப் பதில்குரல் இல்லாவிட்டாலும் பாத்திரங்களின் ஒசை. கரண்டி விழுந்த சத்தம் எல்லாம் கேட்டது. அவனுக்குத் தவிப்பாக இருந்தது. “சந்திரா...” மீண்டும் அழுத்தமாகக் கொஞ்சம் உரத்துக் கூப்பிட்ட பின்னர் கரண்டியும் கையுமாக எட்டிப் பார்த்தாள். “அடுப்பில வேலை... ஏன்...?”

“இந்தக் கதையை ஒருக் கால் வாசிச்சுப் பாரும்”

“வையுங்கோ, பிறகு வாசிக் கொண்” அவன் மறுபடியும் சமையலறைக்குப் போய்விட்டான். அவனுக்கு ஏமாற்றமாகப் போய் விட்டாலும் அவளது நிலைமை புரிந்தது.

சிறிது நேரத்தில் சமயலை முடித்துக் கொண்டு அவனெதிரே வந்தமர்ந்தான். அவன் வாசித்துக் காட்ட ஆரம்பித்ததும், “தாருங்கள்” என்று பிடுங்கி எடுத்துக் கொண்டாள். அவள் வாசித்து முடியும் வரை அவன் ஆவலுடன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். “பரவாயில்லை” என்று ஒரு சொல் விமரிசனத்துடன் எழுந்து சென்று துணிதெக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டாள். அவனுக்கு மனதில் எங்கோ அடிவிழுந்தது போலிருந்தது. கொஞ்சம் கூட அவனது மனநிலைக்கு ஏற்காத ஒரு சொல் விமரிசனத்தை எப்போது இவளால் சொல்ல முடிந்தது? “எனது சந்திராவா?” அவனால் நம்ப முடியவில்லை. எனினும் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு மீண்டும் அவளை நாடி “கதை எப்படி?” என்றான்.

தையல் மிசினிலிருந்த பார்வையை நிமிர்த்தாமல் “நடை நல்லாததானிருக்கு... ஆனா... அரைச்ச மாவையே அரைச்ச மாதிரி... சேம் ஒல்ட் தீம்...” என்றான்.

அவனுக்கு முகம் சுருங்கி விட்டது. எனினும் இப்போது கோபமேற்படவில்லை.

மத்தியானம் அவனால் சரியாகச் சாப்பிட முடியவில்லை. சாப்பிட்ட பின்னர் கதையை மறுமடியும் வாசித்துப் பார்த்தான். நன்றாகத்தான் இருந்தது. போட்டிக்கு அனுப்பினால் பரிசு கூடக் கிடைக்கலாம். நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் பிரசுரித்த தாயின் ஆரோக்கியமான குழந்தை போல உணர்ந்தான்.

மாலையில் சர்மா வந்திருந்தார். இடைக்கிடை சந்தித்து உலக விவகாரங்களை அவசவது அவர்களது வழக்கம். சர்மாவும் ஒரு இலக்கிய ரசிகர். இவரிடம் காட்டினால் என்ன?

புதிய ஆண்டுச் சந்தா

1994-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்திலிருந்து புதிய சந்தா வரம் பின் வருமாறு:

தனிப் பிரதி ரூபா 10-00

ஆண்டு சந்தா ரூபா 100-00

(ஆண்டுமலர் தவிர, தபாற் செலவு உட்பட)

தனிப்பிரதிகள் பெற விரும்புவோர் நகுந்த தபாற் தலைகளை அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

மல்லிகை

234 H, காங்கேசன்துறை வீதியாழ்ப்பாணம்.

அவன் கதையை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினான்.

“ஓ நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் எழுதியிருக்கிறீர்கள்” என்று குதூகலமாக வாங்கியவர் ஒரே மூச்சில் படித்து முடித்தார். அவன் ஆவலோடு அவர் முகத்தை நோக்கினான்.

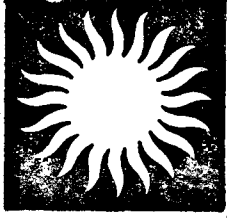
“உங்களுடைய அழகான எழுத்து நடை அப்படியே இருக்கிறது. உங்களுடைய கருப் பொருள் கூட அப்படியே தானிருக்க” அவர் என்ன சொல்கிறார் என்று புரிந்து கொள்ள அவனுக்குச் சற்று நேரம் பிடித்தது.

“உலகம் எவ்வளவோ மாறி வருகிறது. அதிலும் எமது தாய் நாடான இலங்கையில் கடந்த பத்து வருடங்களில் எத்தனையோ மாற்றங்கள். பொருளாதார அழிவுகளின் மத்தியிலே பலப் பல எழுச்சிகள்! போன வருஷம் நான் இலங்கைக்குப் போய் வந்தேன். அங்கே இப்போது சாதி என்கிறது எல்லாம் பெரிய பிரச்சினையான விசய மில்லை, எல்லோரும் நிறைய மாறியிருக்கிறார்கள். சீதனம் கூட மருவி வருகிறது. வெளி நாட்டிலுள்ள எமது இளைஞர்கள் சீதனத்தை விரும்புகின்ற தில்லை. அதுமட்டுமில்லை! பெண்கள் சுதந்திரமாகச் செயற்படுகின்ற ஒரு நிலை உருவாகியிருக்கு. போராட்டத்தில் நேர் வெற்றிகளை விட பக்க வெற்றி சளாக இவை எல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கு...” சர்மா ஒரு நீண்ட பிரசங்கமே செய்துவிட்டார். அவனுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது.

சர்மா விடைபெற்றுச் சென்ற சிறிது நேரத்திற்கெல் கெல்லாம் சுகன்யா வந்துவிட்டாள். சுகன்யா சிறுவயதிலேயே கனடா வந்து ஆங்கில மூலம் கல்வி பயில்பவள். தமிழ் படிக்கும் ஆசையில் அவளிடம் பாடம் கேட்க வரும் பருவச் சிட்டு. நல்ல வாயாடியும் கூட. அவளிடம் கதையைக் கொடுத்தான்.

ஆறுதலாகத் தடங்கித் தடங்கி வாசித்து முடித்தாள். அவன் ஆவலோடு அவளது அபிப்பிராயத்திற்காகக் காத்திருந்தான்.

“அங்கிள் நன்றா எழுதியிருக்கிறீங்க. ஆனா இந்தச் சாதி சீதனம் இதற்கெல்லாம் அர்த்தம் புரியவில்லை” அவள் அழகாகச் சிரித்தாள்.

தில்லைச் சிவனின் கவிதைச் சுயசரிதை

‘நான்’

ஒரு நோக்கு

க. சச்சிதானந்தன்

மனவோசையென்றொன்றுண்டு. அதிலிருந்துதான் கவியோசை வரும். எடுத்துக் கொண்ட பொருளின் உந்துதலால் மனத்தில் எழுவது மனவோசை. அதற்கேற்ற ஒரு செய்யுளோசை வரும்போது நான் மனவோசை கவியோசையாகும். நாரதர், இராமன் கதை பைக் காவியமாகும்படி வான்மீகியைக் கேட்டார். வான்மீகிக்கு எந்தச் செய்யுளோசையில் அந்தக் காவியத்தை எழுதுவது என்பதுதான் பெரிய பிரச்சினையாய் இருந்தது. ஆற்றங்கரைக்குச் சென்று தெளிந்த நீரைப் பார்த்துச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். எதுவுமே அவர் மனத்துக்கு வரவில்லை. சிந்தித்தார். அப்பொழுது வேடனின் அம்பால் அடிபட்ட சோடியை நினைத்து மற்றக் கிரவுஞ்சம் அலறத் தொடங்கியது. அந்த அலறலிலேதான் வான்மீகி இராமாயணக் காவியத்தின் செய்யுளோசையைப் பெற்றார். அவ்வாறே தில்லைச்சிவனுக்கு அவர் எடுத்துக் கொண்ட சுயசரிதத்துக்கு வாய்ப்பான ஒரு செய்யுளோசை அவருக்கு மனவோசையாயிற்று இதுவே ‘நான்’ என்ற அவருடைய குறுங்காவியத்தின் வெற்றிக்குக் காரணமானது நூல் முழுவதும் பரந்து கிடக்கும் இந்த ஓசையையே அடிக்கடி என் காதுகளில் கேட்கிறேன். அடிக்கடி என்வாய்,

பட்டாடை சரசரக்கும் பவுடர் நாரும்
பக்கத்தில் ஆளரவம் தெரியுமாங்கே
மெத்த இளைத்தவன் போலக் கால்கை நீட்டி
மிக எளிதாய்ப் புரண்டுதுயில் போற்கிடப்பேன்
சற்றிருந்து தளிக்கரங்கள் முதுகை நீவ
சரிந்து செவிக் கினிதான தமிழின் சொல்லால்
கொட்டுபனிக் குளிருள்ளே வாங்கோ என்று
குயில் கூவத் துயில்வாங்கும் கூடல் வீடே.

என்று சொல்லிக் கொள்ளும்.

நான் என்பது தில்லைச்சிவனின் சுயசரிதமன்று. அது, மாசற்ற மனமுள்ள அப்பாவிக்கிராம மக்களின் ஆறுதலான இன்ப வாழ்க்கையின் சித்திரம். அதன் சில காட்சிகள் வேலணைப் பகுதிக்குப் பொருந்துமாயினும், கிராம மக்களின் அமைதியான இன்ப வாழ்க்கையை எடுத்துக் காட்டுவதனால் எந்தக் கிராமத்துக்கும் இது

பொருந்தும். நகர வாழ்க்கையில் ஏமாற்றமும், கபடமும், போலியும், அவசரமும். போட்டியும் மனித மனத்தைத் திருப்திப்படுத்த விரும்பாது. ஆறுதலாக, ஒரு காலைக் கதிரவனின் அழகை இரசிக்கக் கூடிய மனத்தைக் கெடுக்காது கிராம மக்கள் மாசுபடாதவர்கள். அவர்களின் முகத்தின் சிரிப்பிலே, அவர்களின் வரவேற்பிலே உள்ளும் புறமும் வேறாகாத அன்பொன்றுண்டு. நகரத்திலே நாகரிகமாகக் கைகுலுக்குவான். மனத்திலே பொறாமைக்கனல் கொழுந்துவிட்டெரிய, தலைமயிருக்குக் கறுப்பு வண்ணமிட்டு, பல்லும், வேறு அணிகளும் செயற்கையாகப் பொருத்திய ஒரு கூட்டம் நகரை அலங்கரிக்கும். இயற்கையழகோடு வரம்பில் தண்ணீர் குடம் கொண்டு ஒரு கிராமக் கன்னி வருவாள். அவளும் அந்த வரம்பின் பக்கவிலே பூத்திருக்கும் மலரும் ஒன்றே. அந்த மக்களின் இனிப்பான வாழ்க்கையே ‘நான்’ என்ற காவியம். அது தில்லைச் சிவனை ஒரு சரவணையூரானாகக் கொண்டு இழைக்கப்பட்டது. இதைப் படிக்குந் தோறும் எனது வாழ்க்கையின் ஒரு பிரதியோ என்ற பிரமை கூட ஏற்படுகின்றது.

புற்று வெட்டி எலிகள் பிடித்திட்டிப்
போன நண்பர்களோடுடன் போனதும்
பற்றைக் குள்ளிருந்தே சீறி வந்ததோர்
பாம்பைக் கண்டு பயந்தோடிச் சென்றதும்
சுப்பர் தோப்பிளநீர் குடித் தயல் உள
சோமன் தோட்டத் துரவினுள் போட்டவன்
மப்பில் தூங்க வெள்ளரிப் பிஞ்சினை
மடி நிறைந்தடி பட்டதும் மறப்பனோ.

சிரிக்கின்ற சினிமாப் பெண் மீதுகாதற்
பித்தாகிப் பத்துச் சதக் குற்றி மூன்று.
ஒற்றைக் காலிற் றவஞ்செய் துள்ளே புக்கு
ஒலித்திரையில் சதிலீலா பார்த்தேன் பார்த்தேன்.

கழிந்து போன இளமைக்காலத்தின் இன்பத்தை நினைவூட்டி
இனிக்கச் செய்கின்றது. கிராமத்து ஆசிரியர்கள் சுற்றத்தவர்கள் எல்லாரும் எதை இழந்துவிட்டோம் என்பதைத் தத்ருபமாகக் காட்டுகின்றார்.

காலை எழுதலும் கடற்கரைப் பக்கமாய்
காணும் பற்றைகள் நாடிக் கழிப்பதும்
வேலையுண் திரையோடு தொடுவானில்
வீளங்குஞ் செங்கதிர் கண்டு மகிழ்வதும்
மேலிற் குளித்தெழில் வீசை திருத்தலும்
மினுக்கி நுதற்கொளி நீறுபொருத்தலும்.

என்பதுதான் அந்த இனித்த வாழ்க்கையின் காலைக் காலம்.

ஒரு கிராமம் எவ்வாறு அரசியலாற் பாதிக்கப்படுகின்றதென்பதற்குச் தில்லைச்சிவனின் அனுபவங்கள் ஒரு குறுக்கு வெட்டுத் தோற்றம். தில்லைச்சிவனுடாக அரசியல் வரலாறு வளர்ந்தவிதம் வெளிப்படுகின்றது. அதன் நுணியை இன்றைய நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விடுவது மிகத் தாக்கமாவிருக்கின்றது. வாசிக்கும் போது மனம் நைகின்றது. எல்லாத் துன்பங்களிலும் பொறுக்க முடியாத துன்பம் கழிந்து போன இன்ப நாள்சுனை நினைத்தல். கழிந்து

போன், அந்த இன்ப நாள் கள் இனிவருமோ என்ற ஏக்கந்தான் எல்லாவற்றிலும் மேலாக மனதை அழுத்தும் துன்பம். அதில் வரும் பெருமூச்சைத் தில்லைச்சிவனின் அடிகள் நெட்டுயிர்த்தின்றன.

உச்சிக்கதிர் வெயில் காயுங்காலம்
உயிர்ப்படங்கிக் காற்றொதுங்கும் வேளை
பச்சை உடல் வெயர் கொள்ளும் போது
படுக்கக் குளிர் நிழல் தந்தென் மக்கள்
குற்ற இடிக்க உறவோடு கூடிக்
குந்தியிருந்து கூழ் குடிக்க நின்ற
முற்றத்து வேம்பொடு வீடும் ஊரும்
முள்ளி படர்ந்து பாம்புரு தாமே.

களிலே வரும் வெறி இன்பமன்று. கள்ளுக் குடிக்கும்போது கிராம மக்களின் மனத் திருப்தியும் ஆறுதலும் மனித உறவாட்டமும் தான் இன்பம். நகரத்திலே அலங்கரிக்கப்பட்ட மேசைகளிலே காற்சட்டையோடு பளிங்குக் கிளாஸிலே கதிரையிலே இருந்து 'விஸ்கி' குடிப்பதில் அந்த ஆறுதலும் திருப்தியும் மனித நேயமும் வராது. முட்டியிலே அப்பொழுது இறக்கிய கள்ளை பிளாஸ்டிக் வார்த்துக் குந்துகாலின் இடையிலே மண்ணை மேடாகக் கட்டி, அதன் நடுவே ஆரோகணித்துப் பக்கத்திலே உள்ளவரோடு ஊர்ப் புதினங்களோடு ஒவ்வொரு வாயாக இரண்டு பக்கமும் ஊதிக் குடிப்பதுதான் வெறியிலும் இன்பமுடையது. கள்ளு வார்ப்பவனுக்கும் குடிப்பவனுக்கும் இடையே எந்த வேறுபாடுமின்றி எழும் நேயந்தான் கள்ளங்கபடமற்ற ஆன்மீக உறவு. கள்ளுக் குடிப்பது கிராம இன்பம். அந்த இழந்த இன்பம் ஏக்கமாக வெளிவருகிறது.

முட்டி நிறைந்தொழுகப் பசுங்கிள்ளை நக்க
முப்பொழுதும் சுரக்கும் ஆவரசங்காட்டு
கட்டையான் வடலியினிற் சேர்த்து நல்ல
கற்கண்டு போலினிக்கும் கள்ளையன்றே
வெட்டிய பச்சோலையிலோர் பிளாவைக்கோலி
வேண்டாம் எனா தூக்கி இனியுன் நோய்கள்
எட்டியும் பாராவென்று சிரித்துச் சொல்லி
இனுங் கொஞ்சம் என வார்ப்பான், இனியெப்போதோ!

ஒவ்வொரு சொல்லும் அந்த இன்ப உணர்வை எழுப்ப இனி யெப்போதோ என்று வரும் ஏக்கம் நெட்டுயிர்ப்பாகின்றது.

இந்தக் காவியத்திலுள்ள செய்யுளமைப்புப் பற்றிச் சிறிது சொல்ல வேண்டும். ஒரேயளவில் சீர்பெற்று, அடிகள் ஒத்த அள வினதாய் வருவன. தன் உண்மையனுபவங்களைச் சொல்ல வாய்க் காது என்றுணர்ந்த தில்லைச்சிவன் ஓசையோடு கூடியனவும், சீர் வேறுபாடுகள் கொண்டனவுமான ஒரு செய்யுளமைப்பைக் கொண்டு இதனை எழுதியுள்ளார். வலிந்து மோனை எதுகைகளைக் சேர்ப் பதும் தேவையற்ற அடைமொழிகளைச் சுமத்துவதும் இந்தச் செய்யுள் நடையில் இல்லை.

முட்டி நிறைந்தொழுக என்ற கவிதையை உதாரணத்துக்கு எடுக்கலாம். முட்டி, கட்டையான், வெட்டிய, எட்டியும் என்றெல்லாம் நான்கு எதுகைகளும் இயல்பாகவே ஒழுகுகின்றன. வலிந்து பெ ரு பட்டனவல்ல. அடிகளின் இடையிலே மோனை பெறுவது சீ. மோனை அடிகளின் முதலெழுத்தொப்பது அடிமோனைத் தொடை இதனையே தொல்காப்பியர் அடிதொறும் தலையெழுத் தொப் பது மோனை என்று கூறினார். அவை மிக இயல்பாகப் பொரு லைச் சிதைக்காது வருகின்ற தன்மை நோக்கி நோக்கிச் சுவைக் கற்பாலது.

முட்டி— முப்பொழுதும், கட்டையான்— கற்கண்டு, வெட்டி— வேட்டாம், எட்டி— இனுங்கொஞ்சம் என்பன எவ்வளவு சரள மான அடிமோனைத் தொடைகள். அவ்வாறே உச்சிக் கதிர் வெயில் என்னும் கவிதையிலும் அமைவதை ஊன்றி நோக்குக.

கவிதை இயந்திர வார்ப்பாக ஒரேயளவு சீர்பெறும் அடிகளாக அமையாது சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப அசைவு பெற்று ஒரு கால் நீண் டும், ஒருகால் குறுகியும் செல்லும் பாண்மை சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற தான கவியின் அசைவை உணர வைக்கின்றது.

தனது செல்ல வளர்ச்சியைச் சுருக்கமாகவும் விரைவாகவும் வளர்த்தாலும் சொல்லுவதற்காகப் பின்வரும் கவிதையடிகள் முச்சீர் பெற்று விரைவாகச் செல்லுகின்றன.

போட்ட தெல்லாம் பொன்னாய்
பொலிந்ததோர் காலம் அந்நாள்
மீட்டுளவ் கடன்கள் செந்நெல்
விளைந்தது உவரில் காட்டுத்
தோட்டமும் பலித்துப் பல்கால்
தொடர்ந்த நட்பத்தை ஈட்ட
மாட்டொடு வண்டி மோட்டார்
வாகன வசதி பெற்றேன்.

ஆனால் நீண்ட வலையாகப் பின்வரும் அடிகள் எழுந்து நீண்டு செல்கின்றன.

“சரவணைச் சேவாமன்றத் தலைவராய் மேயசச்சி
தானந்தா சிவச்சீர் சட்டத் தரணிதன் உள்ளத்துக்
கரவிலான் ஊரின்பற்றால் கவிஞனேன் புலமை போற்றிக்
கௌரவித்திட வென்றுற்ற காதலாலின்கோர் நல்ல”

இது போலவே காலிமுகக் கடல் போல பின்வரும் பாடல் ஒன்று அலையெறிகிறது.

“காலிமுகத் தலையெறிற்று குமுறியார்க்கும்
கடற்கரையிற் பாராளும் மன்றின் முன்னே”

ஒரு சில கோடுகளை மாத்திரம்கீறி ஒரு காட்சியையோ ஒரு வரையோ சித்திரிக்கும் கைவண்ணமுடைய சித்திரக்காரன் போலத் தில்லைச்சிவன் சில சொற்கோடுகளையிட்டு உயிர்ச் சித்திரம் வரைகின்றார் கவிதையிலே. ஊரின் வளத்துக்கு எட்டே எட்டு வரிகள். இலுப்பை, புளி, ருளம், உழவர். ஆடு மாடு அந்தச் சொற்கோடுகள் சரவணையை அப்படியே படம் பிடிக்கின்றன. ஆணை உலக்கை விண்ணெறிந்தவர், அடியினைப் பெயர்த்துத்

தொடக்கிய நடை. சுந்தரர்க்கும் பொட்டினாற் காவல் செய்து, பலருமெனைப் படிப்பிக்க, கப்பியின் மேல் இடபருடராய் ஏறி என்றும் சொற்கோடுகளால் நீட்டாமல் வளர்த்தாமல் சலிக்காமல் பல ஆண்டுக் கதையை தத்ருபமாக வருணிக்கின்றார். ஒவ்வொரு சிறு சம்பவத்தையும் தொடுக்கும் முறையால் வருணிக்காத பல கூட்சிகள் இடையிலே தோன்றுகின்றன. சுருங்கச் சொன்னால் உயிர்த்துடிப்பான இடங்களைத் தொட்டுத் தொட்டு வரலாற்றின் தொடராத இடைவெளிகளை வாசிப்போரைக் கொண்டு நிரப்பு வித்து நீண்ட கதையை மிகச் சுருக்கமாகக் கூறியது “நான்” என்ற காவியத்தின் மிகப் பாராட்டக் கூடிய கைவண்ணமாகும். சொற்றொடரிலு பாராட்ட வேண்டிய ஒரு அம்சமாகும். எளிமை, பொருத்தம், ஒழுங்கு என்பன நான் என்னும் காவியத்தின் சொற்றொடரின் சிறப்பம்சங்களாகும்.

மலரும் நினைவுகள் - 14

தீ வாத்தியார்

— வரதர்.

மலலகைப்பந்தல்

25 - வது ஆண்டு மலர் விற்பனைக்குண்டு.

எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவும். — விலை 75 ரூபர

அட்டைப் பட ஓவியங்கள் ... 20 - 00

(35 ஈழத்து பேரூ மன்னர்கள் பற்றிய நூல்)

என்னில் விழும் நான் ... 9 - 00

(புதுக் கவிதைத் தொகுதி — வாசுதேவன்)

மல்லிகைக் கவிதைகள் ... 15 - 00

(51 கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுதி)

இரவின் ராகங்கள் ... 20 - 00

(சிறுகதைத் தொகுதி — ப. ஆப். மன்)

தூண்டில் கேள்வி—பதில் ... 20 - 00

— டொமினிக் ஜீவா

ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்

(சிறுகதைத் தொகுதி — சுதாராஜ்) 30 - 00

நான் 20 - 00

(தில்லைச்சிவன் கவிதைச் சுயசரிதை)

வியாபாரிகளுக்குத் தகுந்த கழிவுண்டு:

மேலதிக விபரங்களுக்கு: ‘மல்லிகைப் பந்தல்’
234 B, காங்கேசன்துறைவிதி
யாழ்ப்பாணம்.

சுமார் ஐம்பது அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முந்திய யாழ்ப்பாணத்துக் கிராம மக்களின் வாழ்க்கை முறையை இதுவரை இந்தத் தொடரில் எழுதி வந்தேன். என்னை மையமாக வைத்து, என் நினைவுக்கு வந்தவைகளை இதுவரை எழுதிவிட்டேன். இந்தத் தொடரை நிறைவு செய்யுமுன், அந்தக் காலத்துக்கும் இந்தக் காலத்துக்குமுள்ள வேறு பாடுகளைப் பல துறைகளிலும் ஒரு தொகுப்பு முறையாக எழுத விரும்புகின்றேன்.

மனித வாழ்க்கைக்கு முக்கியமான உணவையும் உடையையும் பற்றி முதலில் பார்க்கலாம்.

உணவு விஷயத்தில் மக்களின் பழக்கம் இப்போது பெரிய அளவில் மாற்றம் கண்டிருக்கிறது.

இப்போது காலையில் எழுந்தால் எனது முதல் வேலை கடைக்குப்போய் செய்திப் பத்திரிகையும் பாணும் வாங்கி வருவதுதான்.

பாண் இல்லாவிட்டால் காலை உணவுப் பிரச்சினையைச் சமாளிக்க முடியாது என்ற அளவுக்குப் பாணின் ஆதிக்கம் வலுத்துவிட்டது.

இந்தப் பாண் எப்பொழுது எங்கள் மக்களுக்கு அறிமுகமாயிற்று?— அநேகமாக இரண்டாவது மகாயுத்தக் காலத்திலாகத்தான் இருக்கும்.

1947 - ஆம் ஆண்டளவில் நான் எழுதிய “வாத்தியார் அமுதார்” என்ற சிறுகதையில் இந்தப் பாண் வருகிறது. அப்போது பாடசாலை மாணவர்களுக்கு மதிய உணவாகப் பாண் கொடுக்கப்பட்டதாக அந்தக் கதையில் வருகிறது. எனவே 1947 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னரே இங்கே பாண் வந்துவிட்டது (வரலாற்று ஆய்வுகளுக்கு சிறுகதைகளும் உதவுமென்பதற்கு இது உதாரணம்!)

யுத்த காலத்தில் அரிசித் தட்டுப்பாடு காரணமாக ‘கோதுமை’யை அறிமுகம் செய்தார்கள். அதற்கும் இப்போது நாங்கள் வாங்கும் ‘கோதுமை மா’வுக்கும் சம்பந்தமில்லை. அது அரிசியிலும் சற்றே பெரிய தானியமாக. மணி மணியாகப் பழுப்பு நிறத்தில் இருக்கும்.

அந்தக் கோதுமைத் தானியத்தை எப்படி எப்படிப் பயன்படுத்தலாம் என்பதற்குப் பிரச்சாரமும் செய்தார்கள். அதுனுடைய சிறந்த போஷாக்குச் சத்துப் பற்றி எடுத்துக் கூறினார்கள். அதிலிருந்து உணவு வகைகளைச் செய்து கண்காட்சிகளில் வைத்துக் காட்டினார்கள்.

அதை வறுத்து மாவாக இடித்து எங்கள் வீட்டில் பிட்டு அவித்தது எனக்கு நினைவிற்கு கிறது. அது நல்ல வாசனையாகவும் சுவையாகவும் இருந்தது. ஆனால் அரிசிமாப் பலகாரங்களையே உண்டு பழகிய எங்கள் மக்களின் வாய்க்குக் கோதுமைச் சங்கதி அவ்வளவர்க ஒத்துவரவில்லை!

பிறகும் கொஞ்சக் காலம் 'கட்டி அடித்தால்' அதுவும் பழக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் யுத்தம் முடிய, பழையபடி அரிசி வந்து குவிந்ததும் கோதுமை கண்ணில் காணாமல் போய் விட்டது.

ஆனால் இந்தப் புதிய பலகாரமான 'பாண்' மட்டும் மெல்ல மெல்ல மக்களைப் பிடித்துக் கொண்டது!

யுத்தகாலத்துக்கு முன்பு ஒரு 'சிங்கள மாமா' உயரமான ஒரு கூடையைத் தலையில் சுமந்து பிஸ்கட், கேக் முதலிய புதிய பலகாரங்களை றோட்டு றோட்டாகக் கூறி விற்றுக் கொண்டு போவார். கொஞ்சம் வசதி படைத்தவர்கள் அந்த 'மாமா'விடம் புதிய பலகாரங்களை வாங்கிச் சுவைப்பார்கள். ஆனால் அவர் 'பாண்' விற்பதாஃத் தெரியவில்லை. 'அப்படி விற்பிருந்தாலும் யாரும் அதை ஒரு நேர உணவுப் பொருளாக வாங்கி உண்ணவில்லை.

அந்தக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலே 'பேக்கரி' வைத்து நடத்தியவர்கள் சிங்களவர்தான். தமிழர்களுக்கு அது தெரியாத ஒரு விந்தையாக இருந்த காலம் அது!

எங்கள் கிராமத்தை வைத்துக் கொண்டு பார்த்தால் அந்தக் காலம் சாப்பாட்டுக்கே மக்கள் மிகுந்த கஷ்டப்பட்ட காலம்.

சிலருக்குக் காலையில் சாப்பிடும் பழக்கமே இல்லை! அதி கமானவர்களுடைய காலை உணவு 'பழஞ்சோறு' தான்! பழைய கறி, குழம்பு முதலியவற்றுடன் சம்பல் உப்புமிளகாய் முதலியவற்றுடனும் பழைய சோற்றை உண்ணுவார்கள். (பழஞ்சோறு என்பது முதல்நாள் சமைத்த சோறு. இதைப் படுக்கப் போகும் போது சோற்றுப் பாணையில் தண்ணீரை ஊற்றி வைப்பார்கள். அதுதான் பழஞ்சோறு)

சில வீடுகளில் பழஞ்சோறும் போதியளவு இருக்காது. அதற்குள் நிறையத் தண்ணீரை ஊற்றிப் பெருக்கி அந்தப் பழஞ்சோற்றுத் தண்ணீரையே காலை உணவாகக் குடித்துவிட்டு இருப்பார்கள்.

பழஞ்சோற்றுத் தண்ணீருக்கு உப்பைப் போட்டுக் கரைத்து, அதை வெங்காயம், பச்சை மிளகாய் எதையாவது கடித்துக் கொண்டு குடிப்பதுண்டு.

பழஞ்சோற்றுத் தண்ணீருக்குள் தயிரை விட்டு, வெங்காயத்தை வெட்டிப் போட்டு கொஞ்சமாகப் பச்சை மிளகாயையும் வெட்டிப்போட்டு, ஊறு காயையும் அதில் கரைத்துக் குடித்தால்..... அப்படிக் குடித்த

நினைவு வருகிறது. நாக்கில் ஜலம் ஊறுகிறது!

பழஞ்சோற்றுத் தண்ணீரை 'நிலாத் தண்ணீர்' என்றும் சொல்வார்கள். அதன் பொருள் இன்னமும் எனக்கு விளங்கவில்லை.

மத்தியான உணவு அரிசிச் சோறுதான். சிலருக்கு அதுவும் கஞ்சியாகத்தான் கிடைக்கும். சில சமயம் கூழாகவும் மாறும். இந்தக் கூழைப் பற்றி நிறைய எழுதலாமென்று நினைக்கிறேன். எழுதக் கூடிய பட்டறிவு எனக் கில்லை. அரிசிக் கூழ், ஓடியற் கூழ், ஊதுமாக் கூழ் என்று சில கூழ்களின் பெயர்கள் தான் நினைவு வருகின்றன. கூழ் 'ஆனாலும்' குளித்துக்குடி என்ற பழமொழியில் 'ஆனாலும்' என்ற சொல் கூழின் எளிமையை எடுத்துக் காட்டி கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் கூழில் மிக 'நிச்' சான கூழும் உண்டு. (விஷயம் தெரிந்தவர்கள் யாராவது கூழைப் பற்றி விரிவாக ஒரு கட்டுரை எழுதினால் உபயோகமாக இருக்கும்)

பலருக்கு இந்தமாதிரி மூன்று நேரமும் உணவு கிடைப்பதே கஷ்டம்.

புழுக்கொடியல், பனாட்டு முதலியவற்றையும் பசிபோக்கும் உணவாகப் பலர் உபயோகித்தார்கள்.

"உணவுக்குப் பஞ்சமே தவிர பல வீடுகளில் குழந்தை குட்டிகளுக்குப் பஞ்சம் இருக்காது. 'குடும்பக் கட்டுப்பாடு' பற்றியே கேள்விப்பட்டிராத காலம்.

ஒரு குடும்பத்தில் நிறைய உறுப்பினர் இருந்ததும் சிலருடைய உணவுக் கஷ்டத்துக்குக் காரணமாக இருந்தது.

அந்தக் காலத்தில் சொல்லப் பட்ட ஒரு கதை நினைவு வருகிறது.

எங்களுடில் 'முட்டு இராமலிங்கம்' என்று ஒரு கிழவர் இருந்தார். நடக்கும்போது இரண்டு முழங்கால்களையும் முட்டி முட்டி நடந்ததால் அவருக்கு அந்தப் பெயர் வந்தது.

முன்பின் யோசியாமல் காரியம் செய்கிறவர்களை 'முட்டு இராமலிங்கம்' ஒரு கொத்தரிசிச் சோற்றைத் தின்றமாதிரி' என்று சொல்வதுண்டு.

ஒரு சனிக்கிழமை. சனிக் கிழமையென்றால் முழுக்கு நாள். ஒளவைப் பாட்டியே 'சனிநீராடு' என்று சொல்லி வைத்தாள்.

முட்டு இராமலிங்கம் வீட்டில் ஏழெட்டுப் பிள்ளைகள். இராமலிங்கத்தின் மனைவி முழுக்கு நாளுக்கு என்று ஒரு கொத்த அரிசி போட்டு சோறாக்கி வைத்திருந்தாள்.

முதலில் வீட்டுத் தலைவர் தான் சாப்பிடுவது வழக்கம். இராமலிங்கம் சாப்பிட உட்கார்ந்தார். மனைவி தட்டில் சோற்றையும் கறிகளையும் படைத்தாள்.

தட்டில் போட்ட உணவை இராமலிங்கம் சாப்பிட்டு முடிக்க மனைவி மீண்டும் தட்டை நிரப்பினாள். இராமலிங்கம் சாப்பிட்டார். அது முடிவதைக் கண்டு மனைவி மீண்டும் போட்டாள்.

இராமலிங்கம் அதையும் முடித்தார்.

மீண்டும், மீண்டும்.....

இப்படியே பானையிலிருந்து சோறு முழுவதும் முடிந்துவிட்டது. அதற்குப் பிறகுதான் இராமலிங்கம் விழித்துக்கொண்டு

'ஐயையோ, உனக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் தின்றுவிட்டேனே' என்று அவதிப்பட்டாராம்!

நல்ல வேளையாக வீட்டில் அரிசி இருந்தபடியால், இராம விங்கத்தின் மனைவி அவசரம் அவசரமாக மீண்டும் சமையல் செய்து பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்தாராம். — இப்படி ஒரு கதை.

சாப்பாடு கிடைக்காவிட்டால் பச்சைத் தண்ணீரைக் குடித்துப் பசியை அடக்குவதும், சாப்பாடு கிடைத் தோரம் அளவு சண்சின்னி வயிற்றை நிரப்புவதும் சிலருக்குப் பழக்கப்பட்டிருந்தது.

சாப்பாடு பற்றிய இன்னுமொரு அந்தக் காலத்துக் கதையையும் சொல்லி வைக்கிறேன்.

இது காரைதீவில் கேட்ட கதை, காரைதீவு என்பது புராதனப் பெயர். இப்போது அது 'காரைநகர்' என்ற பெயரை நிலைநிறுத்திவிட்டது! பெயரில் மட்டுமே 'நகர்' வந்ததே தவிர அங்கே இன்னும் 'நகரசபை' வரவில்லை. உருவத்தில் இன்று கிராமமாகவே இருக்கின்றது. அங்கே இருக்க.

நான் காரைநகரில் கேட்ட கதையைச் சொல்கிறேன்.

மாரிகாலம் வந்துவிட்டால், அங்கே மாடுகள் மேயும் தரவைகளிலெல்லாம் தண்ணீர் நிறைந்து விடும். மாடுகளுக்கு மேச் சல் நிலம் கிடையாது, மாடுகளை வீட்டில் கட்டிவைத்துப் பராமரிப்பது கஷ்டம்.

இதே நேரம் செம்பாட்டுப் பகுதியில் உள்ளவர்களுக்கு மாடுகள் தேவைப்படும். செம்பாடு என்பது வலி — வடக்குப் பகுதி என்று நினைக்கிறேன். அங்கே

உள்ளவர்கள் அநேகமாக நெல் விளைவிப்பதில்லை. எல்லா மதோட்டக் காணிகள், வெங்காயம், மிளகாய், புகையினை முதலிய தோட்டப் பயிர்கள் செய்வதுதான் அவர்களுடைய முக்கியமான விவசாயம். குரக்கனும் விளைவிப்பார்கள் போலிருக்கிறது நெல் விதைப்பதற்கு காலம் சரிவருவதில்லை.

தங்களுடைய தோட்டங்களின் எருத் தேவையை பூர்த்தி செய்வதற்காக, செம்பாட்டுக் கமக்காரர் காரைநகருக்கு வந்து மாரிகாலத்தில் மாடுகளைக் கொண்டு போய் வைத்திருப்பார்கள். மாடுகள் போடும் சாணி அவர்களின் தோட்டங்களுக்கு மிகவும் தேவையான எரு.

அப்படி மாடுகளைக் கொண்டு போனவர்கள் இடைக்கிடை காரைநகருக்கு வந்து மாடுகளின் நிலைமை பற்றிச் சொல்வது வழக்கம்.

அப்படித் தான் கொண்டு போன மாடுகளைப் பற்றிச் சொல்வதற்காகச் செம்பாட்டுக் காரர் காரைநகரிலுள்ள மாட்டுச் சொந்தக்காரரின் வீட்டுக்கு ஒரு நாள் வந்தார். அவர் வந்ததற்கு வேறொரு உள் நோக்கமும் இருந்தது.

காரைநகர் வீட்டுக்காரர், நித்தியம் அரிசிச் சோறு தின்று அலுத்துப்போய், மாற்றத்துக்காக, அருமை பெருமையாய் அன்றைய தினம் குரக்கன் பிட்டு அவித்திருந்தார்கள்.

செம்பாட்டார் மாடுகளைப் பற்றிக் கதைத்த பின், வழக்கம் போல அவரைச் சாப்பிடும்படி சொன்னார்கள்.

அவரும் ஆவனோடு சாப்பிட உட்கார்ந்தார். சாப்பாட்டுத் தட்டில் அன்று தாங்கள் அருமையாகத் தயாரித்த குரக்கன் பிட்டைக் கொண்டுவந்து போட்டார்கள்.

செம்பாட்டார் திகைத்துப் போனார். பெரிய ஏமாற்றம் அவருக்கு.

"அட, எனக்கு முன்னம் நீ இங்கே வந்துவிட்டாயா!" என்றாராம் அவர்.

செம்பாட்டுக்காரரின் வீட்டில் அந்தக் காலத்தில் பெரும்பாலும் குரக்கன் பிட்டுத்தான் சாப்பாடாம். அவருடைய கடுமையான உழைப்புக்கு அரிசி

நின்று பிடிக்காது. குரக்கன்தான் நின்று பிடிக்கும். அவர் மாடுகளைப் பற்றிக் கதைக்கும் சாட்டில் அரிசிச் சோறு சாப்பிடும் எண்ணத்திலே தான் அன்று காரைநகருக்கு வந்திருந்தார். அவரை முந்திக் கொண்டு குரக்கன் பிட்டு அன்று காரைநகருக்கு வந்து விட்டதைக் கண்டு அவருக்குப் பெரிய ஏமாற்றமும் கவலையும் ஏற்பட்டுவிட்டது!

இது வெறும் கதையாகவே இருக்கலாம். ஆனால் அந்தக் காலத்து உணவுப் பழக்கத்தைச் சற்றே 'பிட்டு'க் காட்டுகிற தல்லவா?

(தொடரும்)

கடிதம்

மல்லிகை சென்ற நவம்பர் — 93 இதழ் கனம் காத்திரமாக இருந்தது. பல இலக்கியத் தகவல்களை அறியக் கூடியதாக இருந்தது. நல்ல இலக்கியத்தை இந்த மண்ணில் நட்டு வளர்க்க வேண்டுமாக இருந்தால் பாரிய சிரமத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய சிரமத்தை நீங்கள் கடந்த காலங்களில் அடைந்திருப்பீர்கள் என மெய்யாகவே நம்புகின்றேன்.

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக மல்லிகைக்குத் தனது உழைப்பை வழங்கிய சகோதரர் சந்திரசேகரத்திற்கு நீங்கள் சமீபத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் விழாவெடுத்துக் கௌரவித்ததைச் செய்திகள் மூலம் அறிந்து உண்மையாகவே சந்தேசப்பட்டேன். காரணம் வேறு யாருமே இவ்விதம் பத்திரிகை உழைப்பாளியைக் கனம் பண்ணிக் கௌரவித்தது இதுவரை நடைபெறாத ஒன்றாகும்.

மல்லிகையை இன்னும் இன்னும் சிறப்பாக வெளிக்கொணர ஆவன செய்யவும். சமீப காலங்களில் புதிய புதிய எழுத்தாளர்களை மல்லிகையில் அறிமுகப்படுத்தவில்லை. புதிய எழுத்தாளர்களுக்குத் தாராளமாக இடம் கொடுங்கள். 94-ல் மல்லிகை புதுப் பொலிவுடன் வரவேண்டும், ஆவன செய்யுங்கள். பக்கம் பக்கமாக அது மல்லிகைக்கு உதவியாக விளங்கும்.

சாவகச்சேரி,

கா' சாந்தகுமார்

எப்படித்தான் வடித்திடுவேன்

எழுந்து வருமெண்ணத்தை
எப்படித்தான் வடித்திடுவேன்
கொழுந்து விடும் கற்பனையை
குமுறியெழும் உணர்வலையை
அழுந்தி மனம் வாடுகின்ற
ஆசையினைக் கவிபாட
எழுந்து வரு மெண்ணத்தை
எப்படித்தான் வடித்திடுவேன்.

காதல் வரும் வேளைகளும்
சானல் எழும் வேளைகளும்
மோத வரும் வாழ்வலையின்
முழுத்துயர வேளைகளும்
சாதலெனும் முடிவின்றேல்
சஞ்சலமே எனுமுணர்வும்
வேதனையின் விளிம்பிற்கே
விரட்டுவதை நான்பாட—

எழுந்து வரு மெண்ணத்தை
எப்படித்தான் எழுதிடுவேன்

கவியரங்கம் வா என்று
கண்டிப்பாய்க் கூறிடுவார்
நவின்றுறுதி அதன் பின்னே
நானிருந்து பாடுகையில்
கவிபேரல் மனந் தாவும்
கற்பனையும் ஒடிவிடும்
தவிப்பாக நான் விழிக்கும்
சலிப்பான நேரத்தில்—

எழுந்து வரு மெண்ணத்தை
எப்படித்தான் வடித்திடுவேன்

எதுகை முதல் யாப்பெல்லாம்
எளிதென்றே எழுதுகையில்
புது யாப்பில் அமைந்தங்கே
புரியாத கவிதை வரும்
மது குடித்து மகிழ்ந்தோரின்
மழலையதில் நிறைந்திருக்கும்
இதுவெல்லாம் இல்லாத
இனிதான வேளையிலே—

எழுந்து வரு மெண்ணத்தை
எப்படித்தான் வடித்திடுவேன்.

ச. மணிமாறன்

இரவுப் பயணிகள் - 4

இரவுப் பூச்சிகள்

—செங்கை ஆழியான்

‘இந்தப் பிராணிகள் எவ்வாறு தலைகீழாக நிற்கின்றன? மண்ணில் கால்களை, ஊன்றிக் கொண்டு எப்படி, விண்ணில் தொங்குகின்றன?’ என்ற ஐயத்திற்குரிய வினாவிற்கு நீண்ட காலமாக நெடுஞ்செவியனுக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. அந்த இருண்ட கட்டிடத்தின் உட்குரை விட்டங்களைப் பின்கால் வீரல்களால் பற்றிக் கொண்டு தலைகீழாகத் தொங்கும் பொழுது, தரையில் நடமாடும் அவர்களைப் பார்க்கும் போது அடிக்கடி இப்படியான சந்தேகம் அதற்கு வரும்.

அந்தப் பழைய காலக் கட்டிடத்தில் பெரும் கூரைப் பரப்பு அவர்கள் வாழ உகந்ததாக மாறி நெடுங்காலமாகின்றது.

ஆரம்பத்தில் சுவர் மட்டத்துடன் சிலிங் அடிக்கப்பட்டிருந்தது. அதனால் அவர்கள் எது விதமான பயமுமின்றி நிம்மதியாக வாழ முடிந்தது. இன்று இரண்டு மூன்றிடங்களில் சிலிங்குகள் உடைந்து விழுந்துவிட்டன. அதனால் பகல் வேளைகளில்

பரவுகின்ற ‘இருள்’ உறக்கத்தைக் கலைத்துவிடுகின்றது.

அத்துடன் இருந்துவிட்டாற் பரவாயில்லை. தாங்கள் பல நூறாகப் பெருகி வாழ்ந்துவரும் மறைவிடத்தையும் அந்தத் தலைகீழாக நடக்கும் பிராணிகள் கண்டுகொண்டன. அப்பிராணிகள் மிகவும் ஆபத்தானவை என்பது நெடுஞ்செவியனுக்கு நன்கு அனுபவ பூர்வமாகத் தெரிந்திருந்தது.

தான் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் இடத்திலிருந்து பார்க்கும்போது கூரையின் விட்டங்கள் சட்டங்கள் எல்லாம் அதன் உறவினர்கள் தொங்கிக் கொண்டிருப்பது தெரிகின்றது. எவ்வளவாகப் பெருகிவிட்டார்கள்? ஒரு பகுதியினரை வேறிடத்திற்கு அகற்ற வேண்டும்.

‘‘முதேவி வெளவால்கள்... இங்கிருந்து வேலை செய்ய முடியாது. ஒரே நாற்றம். மேசையெல்லாம் எச்சம். மணியம், எப்படியாவது அதுகள் வாறதுவாரத்தைப் பார்த்து முள்ளுக் கொப்புகளை வைத்து அடைச்சு

விட்டா'' எவனோ ஒருவன் தலைகீழாக நின்றபடி சொல்வது கேட்கிறது.

''எத்தனை தடவை அடைக்கிறது?'' என்று மணியம் அலுத்துக் கொண்டான்.

நெடுஞ்செவியனுக்கு முன்னைய அனுபவம் நினைவுக்கு வர உடல் மெதுவாக நடுங்குகிறது.

மாலைக்கருக்களில் நெடுஞ்செவியன் வழிகாட்டியவாறு முன்னே புறப்பட ஏனையவையும் தொடர்ந்தன. கட்டிடத்தின் வடக்குப் பக்கத்தில் பெரிய தொரு துவாரம். அத்துவாரத்தின் ஊடாக நெடுஞ்செவியன் முதலில் வெளி வந்து காற்றில் மிதந்தது. எவ்வளவு இனிமை? பறப்புச் சவ்வுகளால் உருவான பெரிய தோல் சிறகுகள் காற்றில் அசைந்தன. நீண்ட கைவிரல்களை விரித்தபோது, விரல்களிற்கு இடையே இழுத்துப் பரப்பப்பட்டுள்ள பறப்புச் சவ்வுகள் காற்றைக் குவித்து கீழே உந்தி, இலேசான அதன் உடலை மேலே உயர்த்தின.

அவை சற்று வேளை தமது இருப்பிடத்தின் வானில் அலைந்தன. பின்னர் இரு குழுக்களாகப் பிரிந்து ஒன்று மேற்குப் பக்கமாகவும் மற்றையது தெற்குப் பக்கமாகவும் விரைந்தன.

அவை கட்டிடத்தை விட்டு வெளியேறுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மணியம் கூரையில் ஏறி, அவை வெளிவந்த துவாரத்தினை முட்கொப்புக்களை வைத்து அடைத்ததை நெடுஞ்செவியன் காணவில்லை. அவ்வேளை அது தன் கூட்டத்தை அழைத்துக் கொண்டு ஐயனார் கோயிலைத் தாண்டியிருந்தது.

மிகையொலியை எழுப்பிப் பறப்புத் திசையில் பரவவிட்டு, எதிர்ப்படும் தடைகளில் அந்த மிகையொலிகள் மோதி அலைகளாக எதிரொலிப்பதிலிருந்து தடைகளை இனங்காணும் திறன் அவற்றிற்கு இருந்தது. நெடுஞ்செவியனுக்கு அத்திறன் மிகுதி.

இரவு முழுவதும் விட்டில் களையும், வண்டுகளையும், இரவுப் பூச்சிகளையும், பழங்களையும் வேட்டையாடிவிட்டு கீழைவானில் வெளிச்சம் படரத் தொடங்கிய வேளையில் அவை திரும்பி வந்தன. கட்டிடத்தை நெருங்கியதும் நெடுஞ்செவியன் சற்றுத் தாமதித்தது தன் கூட்டத்தினர் அனைவரும் உள்ளே நுழையும்வரை பார்த்திருப்பது அதன் வழக்கம்.

வழக்கம்போல நீள்கிறுகள் வீரரென அவசரத்துடன் துவாரத்தினுள் புகப் பறந்தது. அவசரம், எதிலும் அவசரம். மிகையொலி எழுப்பாது பழகிய பாதையினுள் புகுந்த போது தான் அந்த அனர்த்தம் நிகழ்ந்தது. துவாரத்தை முடிவைத்திருந்த செடிகளின் முட்களில் அஜிகிக்கக் கொண்டது. வில் வில் என்ற அதன் அவறல் கூட்டத்தைக் கலக்கியது. நெடுஞ்செவியன் அருகில் வந்து பார்த்த போது, தோல் சிறகுகளில் முட்கள் குத்திப் பற்றியிருந்தன. பொத்தல்கள் விழுந்துவிட்டன. அது தப்பியும் பயனில்லை.

''என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்... என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்...'' மரண ஓலம்.

முட்களின் பிடியிலிருந்து அதனால் விலக முடியவில்லை. தப்ப எடுத்த முயற்சிகள் அதனை முட்களில் இறுகப்பற்ற வைத்தன. முகம்கீறி இரத்தம் பீறிட்டது. எல்லாம் பயத்தில் அலறி ஓலமிட்டன.

நீள்கிறுகள் இறக்கும் போது கிழக்கில் சூரியன் எழுந்திருந்தான்.

இன்னமும் இங்கு தங்குவதில் பயனில்லை என்பதை உணர்ந்த நெடுஞ்செவியன் தன் கூட்டத்தினரை அழைத்துக் கொண்டு பாதுகாப்பான இடத்திற்குச் செல்ல விரும்பியது. எங்கு செல்வது? 'இருள்' வேகமாகப் பரவுகிறது. அருகிலுள்ள சோலையின் பாரிய மலைவேம்பின் கிளைகளில் தங்குவதைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை. அம்மரத்தின் கிளைகளில் காய்களாக அவை தொங்கியபோது, நீள்செவியனின் மரண ஓலம் கேட்டதுபோன்ற பிரமை.

'எங்காவது ஓடிவிடுவோம்' என்று அகல்விரலன்.

மீண்டும் கருக்கல் பிறந்தது. நெடுஞ்செவியன் தன் கூட்டத்தினரை இரைதேடி அனுப்பிவிட்டு தாம் வாழ்ந்த பழைய கட்டிடத்தை அவதானமாக நெருங்கியது. எதிர்ப்படும் பொருட்களின் வடிவினை ஒலியுணர் உறுப்பால் புரிந்துகொண்டு பறந்தது. அக்கட்டிடத்திற்குள் மீண்டும் குடியேற வேண்டும். பரம்பரை பரம்பரையாக அவர்கள் வாழ்ந்து பெருகிய இல்லம். எப்படி விட்டுவிடுவது? வெளியிடங்கள் பாதுகாப்பானவையல்ல. வெட்டவெளியில் கடும் வெப்ப இருளுள் சேவிக்க முடியாது. மரநாய்கள் சத்தமின்றி ஒன்றிரண்டை அமுக்கிவிடுகின்றன. தலைகீழாக நடக்கும் பிராணிகள் கற்களால் தாக்குகின்றன.

கட்டிடத்தைச் சுற்றி வந்தது. நீள்செவியன் இறந்துகிடந்த துவாரம் முட்கொப்புக்களுடன் அப்படியே அறுக்கையாக இருந்தது. அதில் தொங்கிக்

கொண்டிருந்த நீள்செவியனின் உடலைத்தான் காணவில்லை, மணியம் எடுத்துச் சென்றிருப்பானே? சுற்றி வந்தபோது கட்டிடத்திற்குள் நுழைய இன்னொரு துவாரம் இருப்பது தெரிந்தது. முன்னதிலும் பார்க்கச் சிறிது. ஆனால் பாதுகாப்பானது.

நெடுஞ்செவியனுக்கு அளவிலாத மகிழ்ச்சி.

மீண்டும் அவை பழைய இடத்தில் குடிபுகுந்தன.

''மீண்டும் வந்திட்டுதுகள்'' எனத் தலைகீழ்ப் பிராணி சத்தமிட்டது.

'இனி என்னால் முடியாது' என்றான் மணியம்.

பின்கால்விரல்களால் விட்டத்தைப் பற்றியபடி அன்று நெடுஞ்செவியன் நிம்மதியாக உறங்கியது. எனிலும் இடையிடையே தூக்கம் கலைந்தது. இளசுகளின் சேட்டைகள் மட்டும் தூக்கக் கலைப்பிற்குக் காரணமல்ல. உடைந்து கிடக்கின்ற சிலிங் வெளிகளால் கீழிருந்து நுழையும் இருள் கதிர்களும் தூக்கத்தைக் கலைக்கின்றன. முன்பு எவ்வளவு அறுக்கையாக அவ்விடம் இருந்தது? ஒரு பொத்தல் கிடையாது. இன்று ஐந்தாறு இடங்களில் பொத்தல்கள்.

அந்த நாள் நெடுஞ்செவியனுக்கு நினைவிற்கு வருகின்றது. இரவு வேட்டை முடிந்து அப்பொழுதுதான் அவை தமது வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்து விட்டங்களில் தொங்கி இளைப்பாறத் தொடங்கின, அவ்வேளை அருகில் எங்கோ இரைச்சலுடன் ஏதோ ஒன்று தாழ்ந்து எழுந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து பயங்கரச் சத்தத்துடன் ஏதோ வெடித்தது. அந்த அதிர்வில்

அக்கட்டிடம் ஒரு கணம் சிலிர்த்துக் கொண்டது. கூரையின் விட்டங்களில் பற்றியிருந்த அவற்றின் பிழிகள் எப்படிக்கழன்றன? அவை தொப்பொப்பென எப்படிக்கீழே விழுந்தன? நெடுஞ்செவியன் உட்பட அனைத்தும் பிழிகழன்று இலுப்பம் பழமாக சேலிங்கின் மேல் விழுந்து எழும்பின. இனந்தெரியாத பயம், என்ன சத்தம்? ஏன் இந்த நடுக்கம்?

அதன் பிறகுதான் ஐந்தாறு இடங்களில் சேலிங்குகள் உடைந்து சரிந்துபோயின. வெடித்துத் தொங்கியவற்றை மணியம் முற்றாக உடைத்து நீக்கிவிட்டான்.

இப்பொழுதும் அடிக்கடி அப்பக்கத்தில் அதே வகையான இரைச்சல் எழும்போது அவை இப்பொழுது தாமாகப் பிழிகளைக் கழற்றிக் கொண்டு பறப்பதன் மூலம் அதிர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்கின்றன. தன்னை விடப் பிரமாண்டமான ஒன்று பறந்தபடி இந்த இரைச்சலை தொடர்ந்து எழுப்புவதை நெடுஞ்செவியன் கண்டது. இந்த தலைகீழாக நடக்கும் பிராணிகள் அந்தப் பறவையைக் கண்டதும் திக்குத்திசை தெரியாமல் ஓடுவதையும் அலறுவதையும் அப்படியே நிலத்தில் சரிவதையும் காணும்போது வேடிக்கையாக இருக்கிறது.

அது என்ன பறவை? ஏன் இவர்கள் மீது முட்டைகளை இடுகின்றது?

கருக்களின் பின்னர் தென் புறமாகச் செல்லும் குழுவினர் புதியதொரு பிரச்சினையைச் சொன்னார்கள். தலைகீழாக நிற்கும் பிராணிகள் நிலத்திலிருந்து பிரகாசமான 'இருளை'த் தொடர்ந்து பாய்ச்சுகிறார்களாம். அதனால் அவர்களால் வேட்டையாட முடியாதிருக்கிற

தாம். நெடுஞ்செவியன் அவதானித்தபோது மண்டைதீவுப் பக்கமிருந்து அப்படியான இருள் பாய்ச்சல் நடப்பது தெரிந்தது.

இந்தத் தலைகீழாக நடக்கும் பிராணிகள் எல்லாம் நமக்கு எதிராக ஏதோ சதி செய்கின்றன என அது எண்ணியது.

அடிக்கடி இரவிலும் பகலிலும் அப்பாலிருந்து வெடிச்சத் தங்கள் கேட்ட வண்ணமுமிருக்கின்றன. சுற்றாடல் அமைதி குலைந்து போனது.

'நாங்கள் எங்காவது போய் விடுவோம்! இந்தவிடம் நாம் வாழத் தகுந்ததல்ல, என்ன சொல்லிறியன்?' என தென்பக்கக் குழுவிற் கு வழிகாட்டும் அகல்விரலன் மீண்டும் சேட்ட போது, நெடுஞ்செவியன் திகைத்துவிட்டான்.

'இங்கிருந்து ஓடுவதா...? இது நாம் பிறந்த இடம், வாழ்ந்து பெருகிய இடம். இங்கிருந்து ஓடுவதா?' என மறுத்து விட்டது.

வானில் மிதந்து செல்லும் போது நிலத்தில் ஏதேதோவெல்லாம் சேறிக்கொண்டு தீப்பிழம்பாகக் கோட்டைப்பக்கம் பாய்ந்தன. சில வானில் கிளம்பின. எங்கும் ஒலிவெள்ளம் இருளைப் பரப்பியது. அவற்றின் இரவுப் பயணம், இரைதேடல் இவற்றினால் பாதிக்கப்பட்டன. அகல்விரலனின் வாதம் சரிதானோ என அது சில வேளைகளில் எண்ணவுந் தலைப்பட்டது. வெடிச்சத்தங்கள்... தலைகீழாக நடக்கும் பிராணிகளின் ஒலங்கள்... வெற்றி முழக்கங்கள்.

என்ன நடந்தாலும் இங்கிருந்து ஓடுவதில்லை. இது எங்கள் பிரதேசம். எங்களது வானம்!

இங்குள்ள நிம்மதி எங்குவரும்? இங்குள்ள சுதந்திரம் எங்கு வரும்?

கிழக்குவானில் வெளிரலுடன் அவை தம்மிடத்திற்குத் திரும்பின.

'நிம்மதியில்லை... போதிய உணவு கிட்டவில்லை. உணவு தேட முடியவில்லை' என அகல்விரலன் குற்றம் சாட்டியது. நெடுஞ்செவியன் எதுவும் பேசவில்லை.

'எங்காவது போய்விடுவோம்.....'

நெடுஞ்செவியனின் மௌனம், அகல்விரலனுக்குக் கலக்கத்தைக் கொடுத்தது. அமைதியானது.

அவை தம் வீட்டின் கூரை விட்டங்களில் தொங்கத்தொடங்கின. பின்னங்கால்களால் பற்றியபடி தொங்கும் அவற்றினை நெடுஞ்செவியன் கவலையுடன் யார்த்தது. அங்கு பசியினால் அமைதியின்மை நிலவுவதைக் கவனித்தது. என்ன செய்வது? இது என்ன சத்தம்?

தூரத்தில் அதற்குப் பழக்கப்பட்ட இரைச்சல் மெதுவாக எழுந்தது. தலைகீழாக நடக்கும் பிராணிகள் மீது முட்டையிடும் பறவை. இரைச்சல் நெருங்கி வந்தது. கட்டிடத்தின் தளத்தில் நின்றிருந்த மணியம் 'போம்பர்' என்று அலறியபடி வெளியே ஓடுவது தெரிந்தது. இரைச்சல் மிகமிக அருகில் பெரிதாகப் பயங்கரமாகக் கேட்டது. நெடுஞ்செவியன் கால்பிடிப்பைத் தளர்த்திக் கொண்டு பறந்தது. ஏனையனவும் காற்றில் மிதந்தன. பெரும் இரைச்சலுடன் விரைந்து தாழ்ந்த பறவை பெரும் முட்டையொன்றினை அக்கட்டிடத்

தின் மீது இட்டது. என்ன பயங்கரம்? என்ன சத்தம்? அவர்கள் வாழ்ந்த கட்டிடத்தின் கூரை சிதறியது. கட்டிடத்தின் பகுதிகள் இடிந்து சரிந்தன. எங்கும் ஓலம், மரண ஓலம். பாவிக்களே? நாங்கள் என்ன செய்தோம்?

நெடுஞ்செவியன் ஒரு முலையில் தூக்கியெறியப்பட்டது. தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு பார்த்தபோது தன் கூட்டத்தில் நூற்றுக்கணக்கானோர் உடல் சிதறி... கிழிந்து... அடையாளம் தெரியாமல் போயிருப்பதைக் கண்டது. தம்பியவை வானில் கலக்கக் குரலெழுப்பியவாறு சஞ்சரித்தன.

அகல்விரலன் அதன் அருகில் வந்தது.

'இனியும் இங்கு இருக்கத் தான் வேண்டுமா?'

'இனியும் இங்கு இருக்கத் தான் வேண்டுமா?'

'இங்கு தான் எங்கோ இருக்க வேண்டும்' என்றது நெடுஞ்செவியன். 'இது எங்கள் பிரதேசம். முட்டையிடும் பறவையைத் தாக்கியழிக்காது அதற்குப் பயந்து ஓடிப்போவது...'

மீண்டும் அதே இரைச்சல் எழுகிறது. அவை ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கிச் சென்றபோது, நிலத்தில் நேராக நிமிர்ந்து நின்ற பிராணிகள் அந்தப் பறவையை நோக்கி ஏதோ ஒன்றினால் தாக்குவது தெரிந்தது. தாழ்ந்த பறவை பயத்துடன் வானில் கிளம்பிப் புள்ளியாக மறைவதும் தெரிந்தது.

'இனி இந்தப்பக்கம் வரா' என்றது நெடுஞ்செவியன்.

'அழிக்கும் வரை வரும்' என்றது கலக்கத்துடன் அகல்விரலன்.

பிழிந்தசாறு

'கிளவுண்' சுத்தரத்துடன் ஒரு கலைக் குழு
நிலாக்கால உரையாடல்.

ஏ ரி பொன்னுத்துரை

இராணுவத்தின் யிடிக்குள்
சிக்கி பல மாதங்கள் தனித்து,
அண்மையில் வீடு திரும்பிய, 73
வயது நாடகக் கலைஞர் 'கிள
வுண்' சுத்தரத்தை சன்மார்க்க
சபை சார்ந்த கலைக்குழு சந்
தித்தது. நாற்பதுகளில் நாடக
மேடையில் தனிமுத்திரை பதித்
தவர் இவர். கலைப் பூமியாம்
அளவெட்டியில் நீண்டகாலம்
வசித்தவர். சித்திர ஆசிரியராகப்
பணிபுரிந்தவருமல்லவா? உரை
யாடல் சுவாரஸ்யமாக பலமணி
நேரம் தொடர்கிறது. பிழிந்த
சாறாக இதோ சில அம்சங்கள்.

அந்தக் காலத்தில் நடித்த
நாடகங்களில் தனித்துவம் மிக்க
ஒரு நாடகம் பற்றிக் கூற முடி
யுமா? என அதிபர் எஸ். செல்
லத்துரை கேட்டபோது, 'பனை
யரசன்' நாடகம் பற்றிப் பல
தும் பத்தும் பேசுகிறார்.

'பனையரசன்' நாடகம்

அளவெட்டியில் 1940 - ல்
'பனையரசன்' நாடகம் மேடை
யேறியது. இராசா இராணிக்
கதையல்ல. பொருளாதாரம்
பற்றிய போதனைகள் இழை
பாடிய பிரதி. சாதித் தடிப்

பையும் சாடிய நாடகம். ஐம்
பது ஆண்டுகளுக்கு முன் இப்ப
டியான வார்ப்பு புதுமைதானே.
திரு. எஸ். சிதம்பரப்பிள்ளை,
பி. ஏ. பிஎஸ்ஸி. வைத்தியர்
அம்பலவாணர் உட்படப் பலர்
வாலிப்பராயத்தில் முற்போக்கு
நோக்குடன் முன்வைத்த புதிய
ஆக்கம் இது. யாரோ ஒரு சட்ட
வல்லுநர் எழுதியதாக அறிகின்
றேன். இதில் 'சின்னி' என்ற
மிக அடிமட்ட பெண்பாத்திரம்
தாங்கி நான் நடித்தேன். பஞ்
சம் நிலவிய வேளையிலே, உண
வுப் பிரச்சனை சாதாரண மக்
களை திணற வைத்த ஒரு கால
கட்டத்திலே, பனைப் பிரயோ
சன உபயோகம் அநாகரிகமென
மேல்மட்டத்தால் ஒருமாதிரிக்
கண்ணாட்டத்துடன் புறக்க
ணிக்கப்பட்ட நிலையிலே 'பனை
யரசன்' நாடகம் அரங்குக்கு வந்
தது. தலை முதல் வேர்வரை
தக்க பயன் தந்து நமது பொரு
ளாதாரத்தை ஆட்டம் காண
விட்டுவிடாத விருட்சம் இது!
கஷ்டம் எதுவுமின்றி வளர்த்
தெடுக்க வல்லதும் ஆயிற்றே
என்ற சிந்தனைகளை ஞாபக
மூட்டி நின்றது இந்த நாடகம்.

'சின்னிப்' பாத்திரத்தின்
மூலம் உயர்சாதி மக்களின்
கபடம், கரவுகள் பிட்டுக் காட்
டப்பட்டன. அட்சர சுத்தியுடன்
உச்சாடனம் செய்யாமல் சமா
ளித்துப் பூசை செய்யும் அந்த
ணர்களின் கிறுதாக்களை,
போலித்தனங்களை பூசகர்
வேடந்தாங்கிய திரு. சிதம்பரப்
பிள்ளை கவையாக நடித்துக்
காட்டினார். நான் தாங்கிய
சின்னிப் பாத்திரத்தை நயந்த
கலையரசு க. சொர்ணலிங்கம்
அவர்கள் தனது பல நாடகங்
களில் என்னை நாட்டுப்புறப்
பெண்ணாகத் தோற்றவைத்துத்
தான் புருஷனாக நடித்துள்ளார்.
'உன்னோடு வாய்காட்டி நடிப்
பது சிரமந்தான்' என ஒரு
நிலையில் ஒத்துக் கொண்டிருக்
கிறார். எள்ளலாகவும் அதே
வேளை தழுக்காகவும் பேசும்
ஆற்றல் எனக்கு இயல்பாக
இருந்ததால் இந்த முக்கிய பாத்
திரத்தை அழுத்தமாக நடித்
தேன்.

திருமதி விசாலாட்சி சுத்தர
மூர்த்தி கவையான சிற்றுண்டி
தேநீர் தருகிறார்; ரசித்துக்
குடிக்கிறோம்.

சந்திரமதி மத்தளம்
அடிக்கிறார்

அக்கால ரசிகர்கள் பற்றி
உங்களது அபிப்பிராயம் என்ற
வினாவை முன்வைக்கிறார் நடி
கர், வெண்கள ஆசிரியர்கள்
உத்தியோகஸ்தர் திரு, ஸ்ரீகாந்த
ராஜ்.

முப்பதுகளில் அரிச்சந்திரன்
ஆட்டக் கூத்தை சதுர மேடை
யில் பார்த்திருக்கிறேன். எனது
பாட்டன் காலத்தில் வட்டக்
களியில்தான் கூத்துக்கள் ஆடப்
பட்டன. நாடகம் விடுவிறுப்
பாக நடந்தது.

ஆட்டம் விரவிய நாடகமா
தலால், அளவெட்டி யூர் நடி
கர்கள் மத்தளம் அடிக்கக் கூடிய
வர்களாய், தாளைய பிடிமா
னம் மிக்கவர்களாய் இருந்தனர்.
சந்திரமதியாக பெண் வேட
மிட்ட நடிகர், மேடையில்
தோன்றாத வேளை, வேறு
நிகழ்வுகள் நடைபெறும் போது,
மேடையின் வலப்புற ஓரத்தில்
அமர்ந்து பக்கப்பாட்டுக்குத்தக
மத்தளம் அடித்தார் அரிச்சந்தி
ரனாக நடித்தவரும், இடைக்
கிடை இதேபோல மிருதங்கம்
வாசித்ததுண்டு. தரங்குறைந்த
'முசுப்பாத்தி'ச் சுவைஞர்கள்
சிரிக்க எள்ளல் செய்து பொழுது
போக்க எத்தனிக்கலாம். இப்படி
ஒரு நிலை அங்கு நிகழவில்லை
இதனை வேடிக்கையாக எடுக்
காது நாடகத்தில் ஒன்றி ரசித்
தார்கள் சுவைஞர்கள். நிஜ
வாழ்க்கையைப் பார்க்கவில்லை,
நாடகம் பார்க்கிறோம் என்ற
உணர்வுடன் நுகர்ந்த நிலையைத்
தான் இது காட்டுகிறது. இன்று
கூடப் பல கல்விமாண்கள் மேடை
யில் நிகழும் அசம்பாவிதங்களை
மேலே சுட்டியது போன்றவற்றை
கண்டு சிரித்து நக்கலடிப்பதுண்டு.
நாடகத்தை, நாடகம் பார்க்கும்
உணர்வுடன் பார்க்கப்பவன் சந்திர
மதி மிருதங்கம் அடிப்பதையோ
அல்லது இதுபோன்றவற்றையோ
பொருட்படுத்த மாட்டான்!
நாடக நயப்பில் ஈடுபடுவான்.
50 வருடங்களுக்கு முன் உயர்
தர ரசிக வட்டம் அளவெட்
டியை அடுத்த பகுதிகளில் இப்
படி இருந்ததே எனக் கூறி
வியந்தபோது, ஏ. ரி. பி. 'அச்சா
அச்சா' என்கிறார்.

நாட்டுக்கு நல்லது செய்ய
பொன்னாலைக் கிருஷ்ணன்

இளமையில் நீங்கள் விதந்த
நாடகக் கலைஞர் யார்? என
நாடக மாணவன் எஸ். நித்தி
யானந்தன் கேட்டதுதான் தாம

தம், பொன்னாலைக் கிருஷ்ணன் என்ற பெயர் பொங்கி எழுந்தது அவரது உதடுகளில் இருந்து.

பொன்னாலைக் கிருஷ்ணன் எனது குரு. உடனுக்குடன் பாட்டியற்றிப் பாடவல்ல வரகவி. நகைச்சுவை சிந்தி நடிப்பதில் விண்ணன். இடைக்கிடை பூனாக வருவார். ஊருக்கு உபதேசம் செய்யும் முறையில் நகைச்சுவை இழையோடும் தனது பாட்டுக்களைப் பாடி நடிப்பார். சமூக சீர்திருத்தத் துக்காக மேடையை நன்கு பயன்படுத்தியோரில் இவரும் ஒருவர். அதனால் பாத்திரங்கள் தாங்கி நடிக்காதவர் எனத் தப்புக்கணக்குப் போட்டுவிடாதீர்கள். சிறு பாத்திரங்கள் பலவற்றைத் தேவை நோக்கி பூன் வேடத் துடனேயே நடிப்பார். சேவகனாக, தோழியாக, ஏழையாக என்று பலவற்றையும் அற்புதமாக நடித்துக் காட்டவல்லவர்.

அப்போது ஒருவரே (இன்றைய எடுத்துரைஞர்) போலப் பல வேறு பாத்திரங்களாக மாறி நடிக்கும் நவீன உத்தி அன்றும் இருந்திருக்கிறது. ஸ்ரீகாந்தராஜ் கூற, நவீன உத்திகள் என இன்றைய நாடக உலகு கருதும் பலவற்றின் ஊற்று அன்றைய நாடகங்களில் நடைமுறையில் இருந்த தென்றார். 'நாணும் கிருஷ்ணனாகத்? தோன்றி கிருஷ்ணன் கையாண்ட உத்தியில் நாட்டுச் செய்திகளை, நாட்டு நடப்புகளை பாடலாய்ப் பாடி நடித்திருக்கிறேன்'.

நல்லது. பொன்னாலைக் கிருஷ்ணன் பாடலில் சில வரிகளைக் கூற முடியுமா? என்று வைத்தியர் மகாலிங்கம் (முன்னாள் இளம் எழுத்தாளர் சங்க

உறுப்பினர்) கேட்டதுதான் தாமதம் பொக்கை வாயில் இருந்து பிறந்த வரிகள்; இதோ:

“படிக்கும் பரிஸ்டர்
அட்வக்கேற்
புரொக்டர்க்குரியனவும்
மெடிக்கல் மெடிசினல் மேலும்
பிசிக்கல் அன் ரெக்கனிக்கல்
நொடிக்கும் எலெக்ரிக்கல்
நுட்பமிருந்தும்
எலெக்ரோனிக்கல்
படித்து பொலிரிக்கல்
பற்பலவாறு பகர்தற்கு நல்
பல்லரிய வகுப்பை எல்லாம்
பணமளித்து பாசுபண்ணி
சொல்லரிய துரைத்தனத்தார்
துணைக்கருவியாகி
மண்ணில்
பாண்டித்திய மடைந்தீர்
கவுன்சில் பாரிலையும்
அமர்ந்தீர்
எஞ்சினியர் ஆயும் உறைந்தீர்
நம் தேசம் விளங்க ஓர்
ஊசி செய்ய போமோ?”

யந்திரமாம் மந்திரத்தை
கொண்டுவந்து எங்களிடம்
தந்திரமாய் சபித்ததாலே
சொந்தமெலாம்
இழந்துவிட்டோம்,
தொழில் மறந்தோம்
சோம்பேறியாயும் விட்டோம்.

நாடகம்
சினிமாடகம்

நாடகம் சினிமாடகமாக
இருக்கக் கூடாது என விமர்சகர்கள் கூறுகிறார்களே நீங்கள்

இடைக்காலத்தில் அசோக்குமார், மனோகரா, சாரங்கதாரா என்று சினிமாப் பாணியில் நாடகமாடியதாக அறிகிறோமே... என இழுத்த வேளை அது அன்றைய தேவையாய் இருந்ததால் பிரபல நாடகவல்லுநர் சரவணமுத்து உட்பட பலர் சினிமா தழுவிய நாடகங்களை அரங்கேற்றினர்” என்றார்.

நீங்கள் குறிப்பிட்டது போன்ற பல சினிமாக்கள், ரசிகர்களைத் திசைதிருப்பிக் கொண்டிருந்த காலமது. பல கிராமங்களிலும் நாடகங்களைக் கொண்டகைகளில் ‘ரிக்கற்’றுக்கு நாடத்துவித்தவர்கள். சினிமா மாதிரி நாடகங்கள் மேடையிட்டால் தான் பணம் சேரும், நடிகர்களாகிய உங்களுக்கும் இதர கலைஞர்களுக்கும் ஊழியம் தர முடியும் என்றார்கள். நாடகம் பார்க்கும் குறைந்த வீத மக்களை (ரசிகர்களை) அவர்கள் விருப்பை பூர்த்தி செய்வதன் மூலமே தொடர்ந்தும் பார்க்க வைக்கலாம் என்ற நிலையும் இருந்தது. சினிமாவுடன் போட்டியிட்டு நாடகத்துறையை நிலைநாட்ட, ரசிகர் கூட்டத்தை கலையவிடாது தடுக்க சினிமாப் பாணியைப் பின்பற்றினோம். வெற்றி கண்டோம். இன்றைய நாடக வளர்ச்சி நிலையும் பிழை எனக் கருதப்படலாம். நாடக ரசிகர்களை மேடையுடன் தொடர்ந்தும் இணைத்து வைத்திருக்கக் கையாண்ட தற்காலிக உத்தியே இது. எமக்கும் ஊதியம் கிடைத்ததே. வேறு தொழில் புரியாத எங்களுக்கும் உணவு உடை... என்று இழுத்தார்.

வாழ்க்கை பற்றி

பல நாடகக் கலைஞர்கள் சொந்தக் குடும்ப வாழ்வைப் போட்டுடைக்கிறார்கள். நீங்கள் சற்று வித்தியாசம் போல் தெரிகிறதே... என்ற வினாவுக்கு பின்வரும் பதில் வருகிறது.

நாடகம் போலச் சித்திரத்திலும் தனி ஈடுபாடு எனக்கு. ஆக பாடசாலையில் படித்து சித்திரம் உட்படப் பல பாடங்களில் பரிச்சையில் தேறிவிட்டேன். தோட்டப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகத் தொழில் புரியுமூன் பணம் பெற்று நடித்தேன். ஆசிரியரான பின் நடிப்புக்கு ஊதியம் பெறவில்லை. நடிப்புக் கலையை மத்திய மாகாணத்தில் வளர்க்க முனைந்துள்ளேன். கலை இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பின்னணியில் நின்று புடம் செய்தனர். மலை நாட்டில் கவிஞர் மன்னவன் அவர்களும், நடேஸ்வராவில் பணி புரிந்த வேளை ஏ. ரி. பி., நடிக மணி வைரமுத்துவும், மகா ஜனாக் கல்லூரியில் கடமையாற்றிய வேளை கவிஞர் கதிரேசர் பிள்ளையும் மற்றும் சானா போன்றோரும் ஊக்கி உயர்த்தினர். சோர்வடையும் காலத்தில் இவர்கள் உறவு எனக்கு ஒரு ரொனிக். இதைவிட மகாகவி, அ. ந. சுந்தராமி, அ. செ. முருகானந்தன், செ. நடராஜா போன்ற எழுத்தாளர்கள் பரிச்சியம் இளமை முதல் எனக்கு உண்டு. நடிகன் வாழ்வு நயம் பெற இலக்கியப் பின்னணியும் அவசியமே. நான் சஞ்சிகையை விரும்பிப் படிப்பவன். நாடகம் பற்றிய கட்டுரைகளை நயப்பவன். நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன்.

மல்லிகைக் குடும்பத்து

இல்லத்தரசி போல

—தெனியான்

மல்லிகைப் பணியுடன் தம்மை இணைத்துக் கொண்டு விட்டதில் இன்று வெள்ளி விழாவுக்குரியவராக விளங்குகிறார் அண்ணர் சந்திரசேகரம் அவர்கள். மல்லிகை என்பது ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகை மாத்திரமன்று; அண்ணர் அவர்கள் வெறுமனே அச்சுக் கோப்பாளரும் அல்லர், மல்லிகை ஒரு குடும்பம். அந்தக் குடும்பத்தின் இல்லிடமே மல்லிகைக் காரியலயம்.

ஓர் இல்லத்துக்கு வருகின்ற ஒருவருக்கு வெற்றிலை வழங்கி உபசரிப்பது தமிழர்களுடைய பழக்கமாய் மரபு. இன்றைய காலகட்டத்தில் தேநீர் கொடுத்து உபசரிக்கும் புதிய கலாசாரம் நாகரிகமடைந்த மக்கள் மத்தியில் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. மல்லிகை இல்லத்துக்குச் சென்றால் அண்ணர் வெற்றிலை வழங்குவார், ஜீவா அவர்கள் தேநீர் தருவார்.

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் மூத்த தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் தாம் எல்லோரும் ஒரு குடும்பத்தவர்கள் என்னும் உணர்வு மேலோங்கி இருந்து வந்திருக்கின்றது. இந்த உணர்வின் காரணமாக, தமக்குள்ளே எழுந்த பிணக்குகள் சச்சரவுகளை அவ்வப்போதே மறந்து பாசப் பிணைப்புடன் உடவு பூண்டு நெருக்க முற்றிருந்தது. இத்தகைய ஓர் உறவு இன்று மல்லிகைக் குடும்பத்தில் மாத்திரமே பேணப்பட்டு வருகின்றது எனலாம். இந்தக் குடும்பத்துக்கென்று அமைந்த இல்லத்தில் இல்லத்தரசி போல இருந்து வருகின்றவர்தான் அண்ணர் சந்திரசேகரம் அவர்கள். இல்லத்தரசியானவள் இல்லத்துக்குள்ளே செயற்றிறனோடு கண்காணித்துக் குடும்பத்தை நிருவகிப்பதும், உறவுகளைப் பேணுவதும் அவள் தலையாய கடமையாகின்றது. ஜீவா அவர்கள் அங்கில்லாத சமயங்களில் அண்ணர் அவர்கள் மேற்குறிப்பிட்ட ஓர் இல்லத்தரசியாகவே விளங்குகின்றார்.

கஸ்தூரியார் வீதியில் சலுனின் பின்புறத்திலிருந்து மல்லிகை மலரத் தொடங்கிய காலத்திலேயே மல்லிகைக் குடும்பப் பொறுப்பைக் கையேற்றுக் கொண்டவர் அண்ணர் சந்திரசேகரம் அவர்கள். அந்தக் காலம் முதல் மல்லிகைக் குடும்பத்துள்ளே நெருங்கி வந்தவர்களும் விலகிச் சென்றவர்களும் எனப் பலர் உண்டு. அத்தனை பேரையும் கண்டு, உதட்டுக்குள் மெல்லச் சிரித்த வண்ணம் மல்லிகை இல்லத்துள்ளே இருந்து கொண்டிருப்பவர் அண்ணர் அவர்கள். தோற்றத்தில் பெரிதும் மாற்றமுறாதிருப்பது போலவே, பொறுப்பிலும் மாற்றமுறாது மல்லிகையைச் சமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அண்ணருக்கு வெள்ளி போதுமானதல்ல, பொன்னையும் சூட்டி நாம் மகிழவேண்டும்; மகிழ்வோம்.

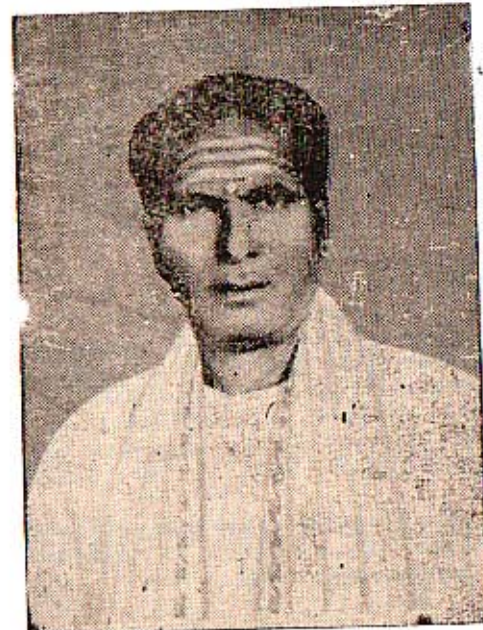
பலள விழாக்கண்ட சமூக முன்னோடி

திரு. க. முருகேசு

(இளைப்பாறிய அதிபர்)

மு. அநாதரசுகன்

நிலப் பிரபுத்துவ சமுதாயத்தின் வெளிப்பாடான தீண்டாமை, சாதி ஒடுக்குமுறை என்பன தீவிரமாக நிலவிய இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தோன்றி, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் சமூக முன்னோடிகளாக சேவையாற்றியவர்களில் ஒருவர் அல்லாய் வடக்கைச் சேர்ந்தவரும், புத்தூரை வாழிடமாகக் கொண்டவருமான இளைப்பாறிய அதிபர் திரு. க. முருகேசு ஆவார்.

வதிரிசைச் சேர்ந்த சைவப் பெரியாரும், சமூகத் தொண்டரு

மான திரு. கா. குரன் அவர்களால் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட தேவரையாளிச் சமூகத்தில் கல்விப் பாரம்பரியத்தின் முதல் அறுவடைகளில் ஒருவர் பெரியார் க. முருகேசு ஆசிரியர் அவர்கள். ஏனையோர் கவிஞர் திரு. மு. செல்லையா, சைவப்புவார் திரு. சி. வல்லிபுரம், திரு. ஆ. ம. செல்லத்துரை ஆகியோராவர்.

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் விடிவுக்காய் உழைத்த தலைவர்களின் வரிசையில் மூத்த தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்களில் பெரியார் திரு. க. முருகேசு அவர்களும் ஒருவர். வடமராட்சி சமூக சேவா சங்கத்தின் ஸ்தாபர்களில் ஒருவராக இருந்து, பின் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையின் முக்கிய உறுப்பினர்களில் ஒருவராகவும் இருந்து சமூக விடுதலைக்கு தான் சார்ந்து நின்ற அமைப்புக்களினூடாகப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார்.

தான் சார்ந்துள்ள சமூகத்தின் கல்வி, கலை கலாசார, அரசியல் பொருளாதார மேம்பாட்டுக்காக பல நிறுவனங்களை முன்னின்று தோற்றுவித்துள்ளார். அந்தவகையில் அல்வாய் வடக்கில், யா/ஸ்ரீலங்கா வித்தியாசாலை, சமூக புனருத்தாரண ஐக்கிய சங்கம், விக்னேஸ்வரா வாசிகசாலை, நெசவு நிலையம், பன்ன வேலை நிலையம், அம்பிகா பண்டகசாலை, புத்தூரில் ஸ்ரீவிஷ்ணு வித்தியாலயம் போன்றவற்றின் ஸ்தாபக முதல்வராக இருந்துள்ளார்.

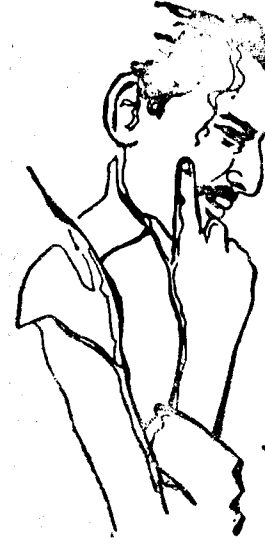
பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் நலன் பேணவும், அவர்களது ஒருமித்த குரலை வெளியிடவும் என யாழ் வைத்தியர் திரு. வி. எம். முருகேசு அவர்களால் வெளியிடப்பட்ட 'தூதன்' எனும் பத்திரிகையைப் பொறுப்பேற்று, அதன் ஆசிரியராக இருந்து வெளியிட்டவர் இப்பெரியார். சமூக எழுத்தாளர்களின் முன்வரிசையில் திகழும் பல எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புக்களை தனது பத்திரிகையில் பிரசுரித்து அவர்களுக்கு ஊக்கமளித்தவர். பிரபல எழுத்தாளர் கே. டானியல் அவர்களின் முதற் படைப்பு இவர் ஆசிரியராக இருந்த 'தூதன்' பத்திரிகையிலேயே வெளியானது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அத்துடன், பெரியார் திரு. க. முருகேசு அவர்கள் நடிகமணி வி. வி. வைரமுத்து அவர்களின் குருவும், வளர்ப்புத் தந்தையுமாவார். நாடகத்துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட இவர் பல நாடகங்களை எழுதியதுடன் நெறிப்படுத்தியுமுள்ளார். நாடக ஒப்பனைக் கலையிலும் தேர்ந்த அனுபவம் வாய்க்கப் பெற்றவராக விளங்கினார். இவர் எழுதி நெறிப்படுத்திய 'மதிவதனா சத்திய சிலன்' என்னும் நாடகத்திலேயே வி. வி. வைரமுத்து அவர்கள் முதன் முதலாக மேடை அனுபவம் பெற்றார் என்பது குறிப்பிடத்தக்க விடயம்.

இவர் சமூக முதன்மைக் கவிஞர்களில் ஒருவரும், விரிவுரையாளரும், நாடகத்துறைக் கலாநிதியுமான திரு. காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களின் மாமனார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் போஷிப்புக்கான பணிகளில் மிகுந்த பொறுப்புணர்வுடன் செயற்பட்ட இப் பெரியாரின் வாழ்வின்ையும் பணியின்ையும் கௌரவிக்கும் முகமாக அவரது எண்பத்தி மூன்றாவது வயதில் அல்வாய் வடக்கு மக்கள் 18-12-93ல் பவள விழா எடுத்து வாழ்த்தினார்கள். இவ்விழாவில் இவரது சமூக வாழ்வையும், பணிகளையும் பேசும் "வட அல்வை முருகேசர்" என்ற நூலும் வெளியிடப்பட்டது.

இந் நூலினை பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் வெளியிட்டுவைக்க, நூலுக்கான மதிப்புரையை டாக்டர் எம். கே. முருகானந்தம் அவர்களும், அரசண்ணா அவர்களும் வழங்கினர். இப் பெரியாரை வாழ்த்தி மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் பேசினார். இவ்விழாவின் சிறப்புரையை தெனியான் அவர்கள் வழங்கியதோடு மற்றும் பலரும் பாராட்டுரை வழங்கினர். ●

கேள்வி கேட்பதே ஒரு கலை. அதிலும் புதுப் புதுக் கேள்விகள் கேட்பது அறிவு வளர்ச்சிக்கு உகந்ததாகும். பலராலும் விரும்பிப் படிக்கப்படுவது தான் டில் பகுதியாகும். எனவே கவையான, இலக்கியத் தரமான, சிந்திக்கத்தக்க வையான கேள்விகளைக் கேளுங்கள், உங்களுடைய உண்மையான தேட முயற்சியை மல்லிகை மூலம் கேட்க முனையுங்கள், ஏனெனில் நானும் தேடல் முயற்சியிலேயே ஈடுபட்டு வருகின்றேன். இங்கு உபதேசம் அல்ல நோக்கம். அறிதலே அறிந்து, தெரிந்து தெளிந்து கொள்வதே அடிப்படைக் கருத்தாகும். இந் தலைமுறையினர் இத்தத் தளத்தை நன்கு பயன் படுத்தலாம். இதனால் நான் படித்த, சிந்தித்த, அனுபவித்த, உணர்ந்த சகல வற்றையும் உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

— டொமினிக் ஜீவா

தூண்டில்

● ஒரு நல்ல கதையை எப்படி வாசிக்கிறீர்கள்?

துள்ளதாமே, அதன் விவரமென்ன?

கோப்பாய், க. தவசோதி

கெருடாவில் எஸ். குணேஸ்வரன்

முதலில் அந்த நல்ல கதையைச் சுவைக்காகவும் அதனது நடை ஓட்டத்திற்காகவும் வாசிப்பேன். பின்னர் சாவகாசமாக அதன் உத்தி நுணுக்கங்கள் பாத்திர வார்ப்பின் நெளிவுகளிலுக்காகவும் ஆறுதலாக வாசித்துச் சுவைத்து, மனசில் உள்வாங்கிக் கொள்வேன்.

ஈரானிய அரசு ஃபத்வா என்கின்ற முரட்டு மரண தண்டனையை இந்த நூலாசிரியருக்கு வழங்கியுள்ளது. இந்திய பூர்வீகத்தைச் சேர்ந்த பிரிட்டிஷ் பிரஜை இவர். இஸ்லாமிய அடிப்படைக் கோட்பாடுகளுக்கு எதிராக இந்த நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பது மத அடிப்படைவாதிகளின் குற்றச்சாட்டு. அப்படியல்ல என்பது நூலாசிரியரின் பதில். இதுதான் உள்ள படி பிரச்சினை.

● சால்மான் ருஷ்டி எழுதிய 'சாத்தானின் கவிதைகள்' என்ற நூலை வெளியிட்டது சம்பந்தமாக அதன் ஆசிரியருக்கு ஈரான் மரணதண்டனை விதித்

அடுத்து, இதே தண்டனையை பங்களாதேஷ் மத அடிப்படைவாதிகள் தஸ்லீமா நஸ்

ரின் என்ற பெண் டாக்டருக்கு அவரது சமீபத்திய நாவலுக்காக வழங்கியுள்ளனர். இவர் 'லஜ்ஜா' என்ற நாவலை எழுதி வெளியிட்டதற்கே இந்தக் கடும் தண்டனை.

● சமீபத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வாரா வாரம் புதிய புதிய புத்தகங்கள் எல்லாம் வெளிவருகிறதாமே, அதில் ஒன்றைப் பற்றிச் சொல்லுங்களேன்.

பசறை, த. ராஜவேலு

நான் ரொம்பவும் மதிக்கிற கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரையின் 'நினைவழியா நாட்கள்' என்றொரு கவிதைத் தொகுதி சமீபத்தில் வெளிவந்துள்ளது. அவரது கவித்துவ ஆழம், சொல் விச்சு, கற்பனைத் திறன் இக் கவிதைத் தொகுதியில் மிளிர்ந்து காணப்படுகின்றன. காலம் கடந்தும் வாழும் கவிதைகள் இதில் ஏராளம் உண்டு. மல்லிகையில் எழுதிய பன்னிரண்டு கவிதைகள் இந்தத் தொகுதியில் இடம் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று.

● சென்ற இதழில் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள், புத்தகங்களை வெளியிடக் கூடிய குழந்தை இன்று இந்த மண்ணில் நிலவுவதாக. உண்மையாகவே வெளியிடும் புத்தகங்கள் விற்பனையாகக் கூடிய சாத்தியப்பாடு உண்டா?

மானிப்பாய், எஸ். மனோகரன்

இப்படியான சந்தேகப் பிரகிருதிகள் எனது ஆலோசனையைக் கேட்டு நடக்கத் தேவையில்லை. திசைரி புத்தகங்களோடும் எழுத்தோடும் புழங்கி வருபவன் நான். கை நாடி எனக்கு விளங்கும். துணிந்து புத்தகங்களை வெளியிடலாம். பயப்படத் தேவையில்லை. நாம் முன்

முயற்சி எடுத்துச் சற்றுச் சிரமப்பட்டால் புத்தக வெளியீட்டில் சாதனைகள் கூடப் புரியலாம்.

● பிரபல எழுத்தாளர் லா. ச. ராமாமிர்தம் அவர்களைச் சந்தித்துள்ளீர்களா?

யாழ்ப்பாணம், க. தனேந்திரன்

1961-ஆம் ஆண்டு நான் தமிழகத்தில் ஒரு மாதம் தங்கியிருந்தேன். சென்னையில் பைகிராப்ஸ் ரோடிலுள்ள தமிழ்ப் புத்தகாலயம் மேல் மாடியில் இருந்தேன். இருபது நாட்கள் தங்கினேன். சாயங்கால நேரங்களில் திரு. லா. ச. ரா. தமிழ்ப் புத்தகாலயத்திற்கு வந்து விடுவார். இருவரும் நீண்ட நேரம் பேசிக் கொள்வோம். இப்படிப் பல நாட்கள் கதைத்துப் பேசும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது.

● அடுத்த பிறவியில் பிறப்பெடுக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பம் வந்தால் என்னவாகப் பிறக்க விரும்புகிறீர்கள்?

சுன்னாகம், ம. தவமலர்

எழுத்தாளனாக— மல்லிகை ஆசிரியராக.

● இன்றும் பார்வைக்கு இளைஞனைப் போலக் காட்சி தருகிறீர்களே, ஏதாவது காயகல்பம் சாப்பிடுகிறீர்களா, இளமையாய் இருக்க?

நீர்வேலி, அ. சாந்தன்

மனசைத் தெளிவாக வைத்திருக்கின்றேன்; மற்றவர்களை அன்பாக நேசிக்கப் பக்குவப்பட்டுள்ளேன்; எந்த நேரமும் மக்களின் எதிர்காலச் சுபிட்சத்தைப் பற்றியே சிந்தித்துச் செயலாற்றுகின்றேன்; மனத்திறந்து கதைக்கின்றேன்; சிரிக்கிறேன். எனது காயகல்பம் இவைகளேதான். —

ஏன் என்னில் பொறாமைப்படுகின்றீர்கள்;

● சமீபத்தில் ஏதாவது நல்ல சினிமாப் படம் பார்த்தீர்களா?

கந்தரோடை, எம். சத்தியன்

கொழும்பிற்குப் போயிருந்த போது தியேட்டரில் கமலின் 'குணா' படம் பார்த்தேன். பிரமிக்கத்தக்க படப் பிடிப்பு; நடிப்பு. சின்னத் திரையில் ரஜினியின் 'வள்ளி' பார்த்தேன். கதைத் திருப்பம் தமிழுக்குப் புதுசு. எனக்குப் பிடித்திருந்தது.

● சிலர் இங்கிருந்து வெளிவரும் நூல்கள், சஞ்சிகைகளை வாங்கி வாசிப்பதில் காட்டும் அக்கறையிலும் பார்க்க, தமிழகத்திலிருந்து வரும் நூல்கள், சஞ்சிகைகளை வாங்கி வாசிப்பதில் அதிக அக்கறை காட்டுகிறார்களே?

ஊர்காவற்றுறை, செல்மர் எமில்

எல்லாமே இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை என்ற நிலைதான். நீண்ட காலப் பழக்கமும் ஒரு காரணம். இன்று இந்த நிலை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறிக் கொண்டு வருகின்றது. வெறும் கற்பனைச் சுகத்தில் மனசு குதுகலிப்பதை விட, கசப்பாக இருந்தாலும் நமது மண்ணில் நடக்கும் யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்வதில் ஒரு ஆத்ம திருப்தி இருக்கின்றது. பழைய அக்கரை சிறந்தது என்ற மனமயக்கம் இன்று நமது சுவைஞர்களிடம் விடுபட்டு வருவது கவனித்தால் தெரியும்.

● எப்படியாவது புகழ் பெற்று விட வேண்டுமென்பதற்காக அயராது பாடுபடுகிறேன். புகழ் என்பக்கமே திரும்பிப் பார்க்கவில்லையே!

இணுவில், க. கிவநேசன்

புகழ் விசித்திரமான பிராணி. நாம் அதன் பின்னால் ஓடினால் அது ஒரே ஓட்டமாய் ஓடி எம்மை மயக்கிவிடும். நாம் அதை மறந்து நமது துறைகளிலேயே அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் உழைத்து வந்தால் அதே புகழ் எமக்குப் பின்னால் கைகட்டித் தொடர்ந்து வரும். புகழைப் பற்றியே மறந்துவிடுங்கள். உழையுங்கள்; பின்னால் திரும்பிப் பாருங்கள்.

● சிலரைப் பார்த்தால் அவர்களுடன் நேசம் பாராட்டத் தோன்றுகிறது. வேறு சிலரைப் பார்த்தால் அவர்களை விட்டு ஒதுங்கிப்போகச் சொல்லுகிறது. இதன் காரணம் என்ன?

கோப்பாய், ம. மரியதாஸ்

மனத் தத்துவ உணர்வு இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். சிலரைப் பார்த்ததும் உங்களது உள் மனம் அவர்களை நெருங்கச் சொல்லும். வேறு சிலரைப் பார்த்ததும் அதே உள் மனம் ஒதுங்கிப் போகச் சொல்லும். உள் மனசே காரணம்.

● இத்தனை சிரமங்களுக்கு மத்தியிலும் யாழ்ப்பாணத்தில் அடிக்கடி புத்தக வெளியீட்டு விழாக்கள் நடைபெறுகின்றனவே, இதை யோசிக்க ஆச்சரியமாகவில்லையா?

நெல்லியடி, வ. ரவீந்திரன்

ஓர் இனம் ஆரோக்கியமாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதற்கு ஒரு நிதர்சன அடையாளம் இது. என்ன கஷ்டங்கள் வந்து எம்மையெல்லாம் அலைக்கழிக்கட்டுமே, இந்த மண்ணில் பிறந்த எழுத்தாளன் இதையெல்லாம் பார்த்துக் 'கிறுங்க' மாட்டான். 1994 ஐப் பாருங்கள். இன்னும் இன்னும்

திறமான புத்தகங்களின் வெளியீட்டு விழாக்கள் நடைபெறும்.

● சஞ்சிகைகள் புத்தகங்களை விரித்தால் புத்தகங்களின் விமர்சனம்தான் கண்களில் படுகிறது. ஆனால் அந்தப் புத்தகங்களை நேரில் பார்க்க முடியவில்லை, என்ன செய்யலாம்?

மூளாய், ஆர். நரேந்திரன்

தேடல் முயற்சி தேவை. நல்ல புத்தகங்கள் சட்டென்று நமது கைகளில் வந்து விழாது. தேடித் தேடித்தான் படிக்க முயல வேண்டும். எனவே தேடிப் போங்கள். சற்றுச் சிரமப்படுங்கள். நிச்சயம் கிடைக்கும்.

● எழுதுவதற்கு ஏற்ற நேரம் பகலா — இரவா?

தாவடி, எஸ். குணசீலன்

இப்படிக்கேள்வி கேட்டு எழுதிவிட முடியாது. அது ஒவ்வொருவரினதும் சூழ்நிலையைப் பொறுத்தது. இரவில் தான் எழுத வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை. சிலர் நல்ல வெயில் நேரத்தில் எழுதுவார்கள். இன்னும் சிலர் அக்கம்பக்கம் சந்தடி கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே ஆழ்ந்து உணர்ந்து எழுதுவார்கள். எனவே எழுத வேண்டுமென்ற ஆர்வமும் உந்துதலும்தான் முக்கியம். அது இருந்துவிட்டால் எந்த வேளையிலும், எந்தச் சூழ்நிலையிலும் எழுதலாம்.

● தமிழகத்திலிருந்து இலக்கிய நண்பர்களின் கடிதங்கள் இப்பொழுதும் வருவதுண்டா? நல்லூர், ச. பரமநாதன்

முன்னர் அடிக்கடி வரும். நானும் அடிக்கடி தொடர்பு கொள்வேன். உபால் ஒழுங்கற்ற நிலைக்குப் பின்னர் கடிதங்களே வருவதில்லை. கொழும்பிற்குப் போனால் நான் கடித மூலம் நட்பைப் புதுப்பித்துக் கொள்வது வழக்கம்.

● பழைய எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களை இன்று பார்க்க இயலவில்லையே, ஏன் இவர்கள் எழுதுவதில் பின் தின்றுகின்றனர்?

உடுவில், ஆர். ரகுநாதன்

பழையவர்களோ புதியவர்களோ இன்று எழுதவே 'பஞ்சி'ப் படுகின்றனர். நான் சந்திக்கும் அனைவரிடமும் நேரிடையாகக் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றேன். எழுதுவதுடன் நின்று விடாது, தத்தமது பழைய ஆக்கங்களைத் தேடிப் பிடித்து நூலுருவில் வெளியிட வேண்டியதும் முக்கியமாகும். இதை இவர்கள் அவசியம் செய்ய வேண்டும். இந்தக் குண்டடிக்குள்ளும் பாரிய அவஸ்தைக்குள்ளும் புதிய புதிய புத்தகங்களின் வெளியீட்டு விழாக்களைப் பார்க்கும்போது மனசுக்கு எவ்வளவு கமக இருக்கிறது. அத்துடன் பழைய எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள் நூலுருப் பெற்றால் எத்தகைய சந்தோஷமாக இருக்கும். 33

இச் சஞ்சிகை 234 பி, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் மூகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும், வெளியிடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களினால் 'மல்லிகைப் பந்தல்' அச்சகத்தில் அச்சிடப் பெற்றது. அட்டை: யாழ். புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகம்.

ESTATE SUPPLIERS COMMISSION AGENTS

VARIETIES OF
CONSUMER GOODS
OILMAN GOODS
TIN FOODS
GRAINS

THE EARLIEST SUPPLIERS
FOR ALL YOUR

NEEDS

Wholesale & Retail

Dial: 26587

TO

E. SITTAMPALAM & SONS.

223. FIFTH CROSS STREET,
COLOMBO-11.

Mallikai Registered as a News Paper at G. P. O. Sri Lanka

Dealers in:

Timber Plywood & Kempas

With Best Compliments of:

STAT LANKA

36, K. CYRIL PERERA MAWATTE

COLOMBO - 13

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org